

Bắt Buộc Trúng Thưởng

Contents

Bắt Buộc Trúng Thưởng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	24
8. Chương 8	27
9. Chương 9	31
10. Chương 10	35

Bắt Buộc Trúng Thưởng

Giới thiệu

Edit: Rừng Thần Thoại Tên gốc: Cường bách trung tướng Thể loại : hiện đại / vườn trường/ phúc hắc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-buoc-trung-thuong>

1. Chương 1

Tháng chín, đầu thu, trung học Nam Khê bắt đầu nghênh đón học sinh tới trường. Trường rất nổi danh giàu có, và đặt ra nhiều tiêu chuẩn mới có thể qua cửa, có nhiều giáo viên tài giỏi, thậm chí ngay cả hệ khoa thể dục cũng có chút danh tiếng.

Mà năm nay, có một đại đệ tử nhập học làm cho hiệu trưởng Nam Khê cười không ngừng, điểm nhập học của hắn cao nhất trung học Nam Khê từ trước tới nay, ngay cả thành tích thể dục cũng cao, làm cho bộ phận giáo viên – tất cả lão sư thể dục đều xoa tay muốn hắn gia nhập giáo đội.

Hiệu trưởng cười ha hả thưởng thức hồ sơ vị đệ tử một hồi, rồi mới xoay người cười ha hả nhìn giáo viên bên trong phòng đang im lặng làm cảnh.

Ở giữa sân có một bảng thông báo to đùng, để cho phần đông tân sinh có thể tăng tốc chen chúc tìm được lớp học của mình, chẳng qua hiện nay tân sinh tựa hồ không kịp tìm tên mình rồi cuộc ở ban nào.

Ít nhất học sinh nữ cũng không vội.

Thuần một màu đồng phục của nữ sinh đang toàn bộ vây quanh một nam sinh cao lớn đồng dạng màu đồng phục. Nhìn ra nam sinh ít nhất cao 1m9, ở sau lớp đồng phục che lấp có thể nhìn thấy dáng người rắn chắc, diện mạo anh tuấn, nụ cười mê người. Nụ cười phảng phất ánh trắng rằm, ánh mắt càng ngày càng làm cho nhiều nữ sinh tụ tập ở bên người hắn, thậm chí ngay cả học tỷ năm hai, năm ba cũng nhin không được chạy tới vây xem chụp ảnh.

Trừ bỏ bên ngoài hoàn hảo khiến người ta không thể bối mốt, mọi người cũng đã sớm nghe nói người này chính là đồng học có điểm cao nhất từ trước tới nay tới nhập học, tất cả lão sư thế dục đều muốn tuyển nhận đứa bé huyền thoại được nuôi dưỡng tốt kiem thế dục kiện tướng Diêu Vọng Kỳ.

Diêu Vọng Kỳ bảo trì nụ cười hoàn mỹ ứng phó nhóm người này. Phảng phất nhìn không thấy nữ sinh phía cuối trong biển người, trong lòng thì chán đến chết chỉ muốn thoát thân, đột nhiên một thứ xông vào tầm mắt của hắn.

Một đầu tóc vàng óng ánh dưới ánh mặt trời lờ lờ tỏa sáng, Diêu Vọng Kỳ nghĩ thầm tóc kia sờ nhất định thực mềm mại, còn có làn da trắng nõn, Diêu Vọng Kỳ chậm rãi gọi lên thâm ý mà mỉm cười.

Vừa lúc đối phương tựa hồ nhận thấy có người nhìn cậu mà quay đầu, Diêu Vọng Kỳ lập tức bị ánh mắt màu xanh biếc của cậu không giống người phương Đông hấp dẫn.

Khuôn mặt kia mà khóc nhất định rất đáng yêu.....

“Nột nốt, ” một người đứng ở bên cạnh Diêu Vọng Kỳ, nữ sinh nhìn hắn tựa hồ không yên lòng, lá gan lớn thân thủ lôi kéo tay áo hắn, nàng giả bộ thanh âm rất đáng yêu hỏi, “Cậu đang nhìn cái gì nha?”

Diêu Vọng Kỳ phục hồi tinh thần lại, mỉm cười hỏi, “Cậu có biết hắn là ai không?”

Hắn chỉ chỉ người hiện tại đang ở cùng một nam sinh nhuộm tóc đủ mọi màu sắc, cùng đùa giỡn với nam hài tóc vàng, hai người tựa hồ là bằng hữu.

Cô gái thuận theo ngón tay Diêu Vọng Kỳ nhìn qua, lập tức không giữ được hình tượng mà mĩa mai một tiếng, “Hắn thế mà cũng đến Nam Khê học a.....”

“Àn?”

“A, không có việc gì.” Cô gái làm ra vẻ cười duyên, “Hắn gọi là Chu Hạo, người bên cạnh kia kêu Lâm Khi, hai người bọn họ cùng tôi học ở Quốc Trung, trước kia chính là những tên côn đồ phiến toái.....”

Cô gái đỏ đỏ miệng, gặp Diêu Vọng Kỳ không có phản đối liền ôm cánh tay hắn, “Cậu vẫn không cần theo chân bọn họ lập quan hệ nga, nghe nói bọn họ còn dính lứu tới hắc đạo, rất nguy hiểm.”

“Nga?”

“Bọn họ suốt ngày chỉ biết làm chuyện xấu, đánh nhau, hắc đạo đều là như vậy.” Cô gái hừ một tiếng, “Cùng loại hỗn hắc đạo này chung trường học thật sự thực nguy ai.....”

“Cậu xem không dậy nổi hắc đạo?”

Cô gái nghe thấy thanh âm Diêu Vọng Kỳ đột nhiên trở nên lãnh ngạnh, nàng ngẩn người, ngẩn đầu nhìn hắn vẫn như cũ đang mỉm cười, “Cái gì?”

“Cậu xem không dậy nổi hắc đạo?” Diêu Vọng Kỳ lại hỏi một lần.

“Cái, cái gì nữa..... Hắc đạo không phải vốn rất chán ghét sao.....” Cô gái bị Diêu Vọng Kỳ đột nhiên tấn mạt ra hơi thở nguy hiểm làm dọa, nơm nớp lo sợ lui về phía sau.

“Tôi cũng vậy, hắc đạo nga.” Diêu Vọng Kỳ lệch đầu cười cười, nâng ngón tay búng cái vang.

Lúc đó một đôi mặc áo sơ mi hoa, làn da lóa lờ bên ngoài toàn bộ đều là hình xăm hung thần ác sát, tên côn đồ lao tới vây quanh nữ sinh kia, nằng sợ tới mức thét chói tai bất tỉnh ngay tại chỗ.

Diêu Vọng Kỳ vừa lòng nhìn, mọi người hoảng sợ dùng ánh mắt đối đám tên côn đồ kia lớn tiếng cung kính rồi nhanh chóng chạy vào trường học.

“Thiếu gia, ngài không phải nói không nên làm thái quá sao?” Không biết lại làm gì ở đây, nam nhân tây trang một màu đen đi theo Diêu Vọng Kỳ hỏi.

“Lí Dục, anh cũng biết tôi chán ghét nữ sinh làm ra vẻ chứ.” Diêu Vọng Kỳ vô tội nhún vai, “Hơn nữa nằng lại chán ghét người ta là hắc đạo, kỳ thị hắc đạo, đương nhiên phải cho nằng một chút cảnh cáo.”

Diêu Vọng Kỳ tựa tiểu phi tiểu quay đầu lại, nhìn thoáng qua bảo tiêu kiêm Phó Thủ, “Dù sao anh cũng không phản đối ta như vậy đi.”

“Đúng vậy, thiếu gia.” Lí Dục khước môi gợi lên, “Tôi với cậu vì quang vinh, lão gia biết nhất định cũng sẽ phi thường cao hứng.”

Nghĩ đến trong nhà, người kia vẫn đều dạy hấn cùng A Lân như thế nào triển lộ khí thế hắc đạo giống lão ba, Diêu Vọng Kỳ bất đắc dĩ cười cười, “A Lân thật sự không suy nghĩ theo ta cùng vào Nam Khê học sao?”

“Đúng vậy, Tiểu Lân gia vẫn lựa chọn trung học Bắc Võ.” Lí Dục gật gật đầu, “Nói là rất gần nhà.”

Diêu Vọng Kỳ nhún nhún vai. Hấn là đệ đệ song bào thai-Diêu Vọng Lân từ nhỏ rất bạo, có thể ngồi liên tuyệt đối không đứng, có thể ngủ liên tuyệt đối bất tỉnh, ngay cả sáng sớm hai mươi phút từ nhà đi xe đến trung học Nam Khê cũng không chịu, tình nguyện bỏ qua kết quả trắc nghiệm để lấy điểm cao nhất, về nhà chỉ có năm phút đồng hồ lộ trình, chuyên thu đệ tử không tốt ở Bắc Võ trung học.

“Quên đi, A Lân cao hứng là tốt rồi.” Diêu Vọng Kỳ bĩu môi, “Dù sao lão ba khiến hấn sau này phụ trách công việc bên ngoài, hấn không nghĩ động cũng phải động.”

Bỏ qua một bên đệ đệ lười nhác nhà mình, Diêu Vọng Kỳ rước mắt là hỏi chuyện rất trọng yếu, “Cái tên Chu Hưu điều tra được không?”

“Đúng vậy, thiếu gia.” Lí Dục bắt đầu đọc lầ lầ, mà nói ra thì từ lúc Diêu Vọng Kỳ quyết định muốn tới học ở Nam Khê, thì toàn bộ tư liệu từ giáo viên đến học sinh đều đã điều tra tốt, “Chu Hưu này do môn điền kinh được vào Nam Khê, gia đình mồ côi, trước mắt ở cùng phụ thân, mẫu thân không rõ, nhưng tám chín phần phụ thân hấn từng kết giao kĩ nữ ngoại quốc, Chu Hưu cũng không thường trở về nhà trọ ở cùng phụ thân, phỏng đoán nguyên nhân đại khái là phụ thân say rượu cùng thói quen bạo lực có quan hệ, bình thường tan học thời gian không phải học tập chính là đi làm công, rồi ở cùng vị bằng hữu kia.”

Nghe Lí Dục báo cáo xong, Diêu Vọng Kỳ lại hỏi, “Hấn có cùng lớp tôi không?”

“Có a, đã đảm bảo ba năm trung học sẽ cùng ngài cùng lớp, thiếu gia.”

“Cám ơn anh, Lí Dục.” Diêu Vọng Kỳ vừa lòng cười cười, “Anh trở về cùng lão ba hồi báo, nhớ rõ thuận tiện nói với hấn, tôi mang Chu Hưu về nhà sẽ đối người ta thân thiết một chút.”(o.o == số em khổ rồi đây – haizzzzzzz)

“Lý do là?”

“Hấn có thể là con dâu tương lai Diêu gia a, đương nhiên trước phải đối người ta hảo một chút, bằng không hấn bị dọa chạy, trở về sẽ phiền toái.”

“..... Phải”

Chu Hưu một tuần nay vẫn cảm thấy được là lạ, tổng cảm thấy được có người nhìn cậu chăm chăm, mỗi lần vừa quay đầu lại, liền thấy người kia bị một đám nữ nhân vây quanh đến không ra được, phao mị mị nhân hướng cậu cười.

Cười cái rắm a? Chu Hưu không quá thích mà tròng mắt liếc một cái, mị hí mắt đối cậu cười a.

Nhưng cậu cũng không có hứng thú chủ động đi khiêu khích người khác, hai người này tường an vô sự tới cuối tuần.

“Hắc! Hầu tử, tên mị hí mắt có việc muốn tìm cậu.” Một tuần bị huấn luyện viên đuổi theo lải nhải nhưng tóc vẫn giống trước đủ mọi màu sắc, Lâm Khỉ vẽ mặt như xem kịch vui đánh một cái vào lưng Chu Hầu, hắc hắc cười.

“Gi, rất đau a, tạp mao!” Vốn đang nhìn không trung ngoài cửa sổ ngăn người, Chu Hầu xoay người lại thưởng Lâm Khỉ một quyền.

“Con mẹ nó đừng gọi tôi tạp mao!” Lâm Khỉ cho Chu Hầu một ngón giữa, người trẻ tuổi hiếu động ẩu đả qua lại, cuối cùng thở hồng hộc ngưng chiến.

“Được rồi, cậu vừa mới nói ai muốn tìm tôi?” Chu Hầu một bên nâng Lâm Khỉ đang nằm trên mặt đất hỏi.

“Mị hí mắt.”

“Hắn tìm tôi để làm gì?” Cuối cùng là nhìn cậu thấy khó chịu muốn làm một trận sao?

“Chưa nói, đàn em hắn theo tôi nói hắn ở sân thể dục, sau đám cây chờ cậu.”

“Úc.” Chu Hầu gãi gãi đầu, “Hiện tại?”

“Đúng vậy, bằng không từ chối?”

“Đệt, tôi còn chưa có ăn cơm trưa.” Chu Hầu thở dài, loại chuyện này từ lúc có trí nhớ tới nay cậu vẫn không cự tuyệt, “Uy, giúp tôi mua cơm sườn.”

“Uy gì uy, không lẽ phép, cẩn thận tôi đem cơm trưa ăn sạch.” Lâm Khỉ lại thưởng Chu Hầu một quyền.

“Dám ăn sạch tôi quăng cậu xuống biển.”

Còn đang chớp chớp méo mó Lâm Khỉ khinh thường hừ một tiếng, Chu Hầu xoay người hướng sân thể dục.

Chậm rì đến sân thể dục, Chu Hầu thấy một băng rôn khai giảng thịnh hành, mị hí mắt vạn nhân mê đã sớm ngồi ở dưới tàng cây chờ cậu, thấy cậu xuất hiện, đối phương tựa hồ thật cao hứng liền đứng lên cùng cậu chào hỏi.

“Nhĩ hảo, tôi là Diêu Vọng Kỳ.”

Chu Hầu lẳng lẳng vươn tay bắt tay đối phương, “Ác..... Tôi gọi là Chu Hầu.”

Chiêu gì đây?

Diêu Vọng Kỳ khẽ cười, “Tôi biết, bảo tiêu nhà của tôi trước đã điều tra qua.”

Ha? Bảo tiêu? Mị hí mắt là người có tiền?

Vì cậu không phát hiện ngày khai giảng đó, Diêu Vọng Kỳ trong nháy mắt kêu ra một đồng tên còn đồ đến cảnh cáo đám nữ sinh dám can đảm kỳ thị hắc đạo, Chu Hầu nghi hoặc gãi gãi đầu nhìn chằm chằm mặt Diêu Vọng Kỳ.

Chu Hầu thần tình dấu chấm hỏi, hiển nhiên là trò chơi tới rồi, Diêu Vọng Kỳ nhin không được bật cười.

Ghét nhất bị người khác cười nhạo, Chu Hầu lập tức sải bước từng bước, túm áo Diêu Vọng Kỳ ác thanh ác khí rống, “Cậu cười cái rắm a,?!”

Không nghĩ tới Diêu Vọng Kỳ từ trên cao nhìn Chu Hầu, vẽ mặt vui vẻ nói, “A, cứ nhiên ngay cả bộ dáng tức giận đều làm cho người ta nhin không được muốn khi dễ.....”

“Gi?”

Không kịp ý thức được tình huống đã phát triển theo hướng quỷ dị, Chu Hầu sững sốt ở khoảng không thì bị Diêu Vọng Kỳ áp đảo trên mặt đất, rồi bị nắm cầm bắt buộc hôn. (=v= lẹ thể anh ơi).

“Ô, ô ô!” Chu Hầu liều mạng giãy dụa, nhưng vì chiều cao kém nên bị gắt gao khóa ở trong lòng Diêu Vọng Kỳ, giãy dụa cũng không được.

Đệt! Cứ nhiên gặp được biến thái! Chu Hầu ở trong lòng kêu thảm thiết, nhưng sự thật lại ngăn cản không được quần áo bị người lôi ra.

Diêu Vọng Kỳ một bên nhắm nháp tư vị ngọt ngào, trên tay nhanh chóng cởi bỏ áo sơ mi cùng quần của Chu Hân..... (=v= nhanh nữa)

“Đệt, cút ngay! Cút ngay!” Thật vất vả rống lớn đối Diêu Vọng Kỳ đang bắt đầu làm càn, trong mắt phi thường không cao minh thể hiện kỹ năng đánh nhau kịch liệt.

“Ai, đừng giỡn dựa mà, tôi cam đoan sẽ làm cậu phi thường thoải mái.” Diêu Vọng Kỳ như chế phục một tiểu hài tử cáu kỉnh, càng làm Chu Hân chặt chẽ khóa ở trong lòng mình, ngữ khí yêu thương nói nói.

Thoải mái cái quỷ! Con mẹ nó ta sẽ bị người cường gian a! Bị Diêu Vọng Kỳ dùng đôi môi đoạt đi năng lực nói chuyện, Chu Hân ở trong lòng lớn tiếng phản bác.

“Thiếu gia.” Một thân hắc tây trang, Lí Dục lại không biết từ nơi này chạy ra “Tôi nghĩ vẫn nên đem hân mang về nhà tiếp tục sẽ tốt hơn, dù sao nơi này vẫn là nơi công cộng, không thể cam đoan thời gian dài không ai quấy rầy.”

“Ân, nói cũng phải.” Diêu Vọng Kỳ liếm liếm môi, “Thật có lỗi nga, tiểu Hân Tử, là tôi quá nôn nóng.” (=v= về nhà làm tiếp sao?)

“Hân tử cái đầu người!” Chu Hân phát điên kêu to, “Người con mẹ nó buông!”

“Kia là sao vậy.” Diêu Vọng Kỳ thoải mái đem Chu Hân khiêng lên vai, theo Lí Dục đi đến chỗ xe tư gia, “Cậu chính là người thứ nhất kích khởi tôi, muốn thượng cậu muốn chà đạp cậu, lại muốn yêu thương dục vọng của cậu nha.”

Khi Diêu Vọng Kỳ đem Chu Hân nằm trong phòng của mình, phòng này lớn thái quá đi, cậu phục hồi lại tinh thần, nhìn Diêu Vọng Kỳ kể từ trong xe mãi cho đến đi vào phòng, vẫn không ngừng âu yếm cậu.

Diêu Vọng Kỳ leo lên giường, cẩn thận đè ở trên người Chu Hân, người mà sẽ không làm cho hân không thoải mái, rồi hân cúi đầu hôn cắn đôi môi ướt át của Chu Hân.

“Hắc, đã tỉnh, tiểu hân tử.” Diêu Vọng Kỳ nhẹ nhàng niết hai má Chu Hân, “Kế tiếp còn có chuyện càn thoải mái mà.”

Bị một chút cảm giác đau làm hoàn hồn, Chu Hân lại bắt đầu giỡn dựa muốn thoát thân, Diêu Vọng Kỳ lại lần thứ hai thoải mái bắt cậu đang, cấu, cào, hung hăng ở trên mặt cậu hôn một ngụm, “Ngoan chút, tiểu hân tử, tôi sẽ còn làm đầy đủ.”

“Toàn bộ, đầy đủ?” Ý tứ gì?

Nhìn vẻ mặt Chu Hân vừa sợ vừa nghi hoặc, Diêu Vọng Kỳ lại vui vẻ hôn cậu một ngụm, “Đừng lo lắng, sẽ thực thoải mái.”

Diêu Vọng Kỳ vươn tay, theo đầu giường bên trong xuất ra một lọ trơn tề, đổ một nửa trong bình ra, một tay kia kéo quần áo lung tung quần ở trên người Chu Hân, “Tiểu hân tử, ngoan, để thoải mái.”

“Gì, người muốn làm, oa a!” Trong cơ thể đột nhiên tham tiến dị vật làm cho Chu Hân cả người cứng đờ, lập tức cả người đều rụt dẩy, “Hảo lạnh! Mau ra đi a!”

“Nga, đừng nói như thế thật không tình thú, tiểu hân tử.” Diêu Vọng Kỳ đem chất trắng mịn trơn tề từ ngón trỏ chen vào trong đũng đạo Chu Hân đang kéo căng, “Nếu không khuếch trương tốt cho cậu, sẽ rất đau nga, hơn nữa cũng sẽ thực thoải mái, tôi cam đoan.”

Chu Hân thân thể cuộn thành một đoàn, hai tay nhanh nắm gối đầu gối. Diêu Vọng Kỳ thấp giọng cười cười, nhẹ nhàng đem đầu Chu Hân đến trước mặt hôn hôn.

“Cảm giác được không? Tiểu hân tử.” Diêu Vọng Kỳ giật giật ngón tay đang khuếch trương, nghe thấy người dưới thân phát ra tiếng rầu rĩ nức nở, “Chờ một chút liền thư thái.”

Chu Hân nhắm chặt hai mắt chống cự, trong thân thể truyền ra cảm giác quái dị, cái loại xúc cảm ẩm ướt chán ghét, cùng ngón tay quấy lấy làm cho cậu một trận nổi một trận phát run, lúc Diêu Vọng Kỳ bỏ tay ra, rồi cầm trụ tính khí cậu, cậu cơ hồ thét chói tai ra tiếng.

Diêu Vọng Kỳ cầm tinh khí Chu Hầu, đồng thời trong cơ thể gia tăng đến hai ngón tay kim thượng tràng vách tường mẫn cảm. Hắn cẩn thận dùng thân thể ngăn chặn Chu Hầu bị kích thích quá lớn đang cong người, nhẹ nhàng hôn trần an cậu, thân thể chưa bao giờ trải qua ***.

“Này, đây là gì, gì..... Sao lại, lại như vậy?” Chu Hầu đã nhìn không được theo cổ họng phát ra rên rỉ, cuộn cuộn không dứt mà mãnh liệt, bản tính càng không ngừng kích thích cậu, tất cả cảm giác làm cho cậu cơ hồ ngất đi.

Diêu Vọng Kỳ nắm tinh khí Chu Hầu, tay cẩn thận mơn trớn đầu nhụy, dùng móng tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu nhụy liên tiếp, làm Chu Hầu vận vẹo, sau đó lướt qua từng nơi, hơn chút lực đè ép phía dưới.

Chu Hầu ngửa đầu cắn môi rên rỉ, trong cơ thể ngón tay đang quấy lấy đã gia tăng bốn ngón, cậu cảm giác ngón tay sáp nhập càng ngày càng ướt, thậm chí có chất lỏng chảy xuống đùi cậu.

“Không cần,..... Từ bỏ, a a..... Tránh ra..... Tránh ra.....” Chu Hầu đột nhiên cấp bách giãy dụa, hai tay kích động khu loạn, bị Diêu Vọng Kỳ ôm trụ úp lên đỉnh đầu.

“Không quan hệ, bỏ đi.” Diêu Vọng Kỳ bao phủ ở trên người Chu Hầu, hôn cắn lỗ tai cậu, ôn nhu dụ dỗ, đem tinh khí chính mình cũng ngạnh đến phát đau dán đến tinh khí của Chu Hầu, nhẹ nhàng chậm chạp lắc lư hạ thân.

Bị kích thích như thế, Chu Hầu mở lớn miệng kêu, tinh khí phun ra bạch trọc rất nhiều, đứt quãng, khiến Chu Hầu hoảng sợ cảm thấy cậu thiếu chút nữa sẽ mất khống chế.

“Sao vậy, thực thoải mái đi?” Diêu Vọng Kỳ cười nhẹ, hôn hôn thiên hạ đang thở mạnh, rồi tay dẫn đường đến tinh khí của hắn còn chưa bùng nổ, “Kế tiếp cũng giúp tôi đi, tiểu hầu tử đáng yêu.”

“..... Tôi từ bỏ.....” Chu Hầu còn có khả năng hung hăng trừng mắt nhìn Diêu Vọng Kỳ liếc mắt một cái, “Muốn làm tự mình làm.....”

“Còn không có chấm dứt đâu, tiểu hầu tử.” Diêu Vọng Kỳ giật giật ngón tay còn chôn ở trong dừng đạo, vừa lòng nghe Chu Hầu mềm nhũn kêu vài tiếng, “Kế tiếp mấy ngày nay muốn cho cậu quen dần, thật tốt mới tiến vào giai đoạn chính thức a.”

“Này, mấy ngày nay?”

“Đúng vậy, mấy ngày nay chúng ta sẽ vẫn làm chuyện thực thoải mái.” Chu Hầu nghe thấy ác ma sung sướng nói ra, “Tôi đã giúp cậu xin phép nghỉ học a, tiểu hầu tử.”

2. Chương 2

Chu Hầu bị bắt ở nhà Diêu Vọng Kỳ đã năm ngày.

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng trừ bỏ bị nhốt ở trên giường làm loại chuyện thoải mái kia đến khủng bố, thì ngoài ra, mị hí mất kỳ thật đối cậu phi thường tốt, cậu cho tới bây giờ không ngờ tới cư nhiên sẽ có cuộc sống thoải mái phát sinh ở trên người cậu.

Nhưng, cậu vẫn không thích mị hí mất gọi là tiểu hầu tử.

“Tiểu hầu tử..... Tiểu hầu tử.....” Diêu Vọng Kỳ cúi đầu cười, hôn Chu Hầu đang nằm ở trên đùi hắn, “Cậu thật sự rất đáng yêu.....”

Chu Hầu gồng lên cánh tay Diêu Vọng Kỳ, nằm ở trên hai chân hắn, có chút thần trí không rõ, cậu hơi hơi tránh động suy nghĩ phải né tránh Diêu Vọng Kỳ, rồi hít thở không thông khi hôn sâu.

Diêu Vọng Kỳ một tay kia vận bụng hai chân Chu Hầu ra, lướt qua tinh khí đang gồng gượng chảy dịch, đi vào song môn giữa huyết khẩu, ngón tay thon dài vuốt ve những nếp nhăn lớn xấp đang sưng đỏ.

“..... Ân,... Ừ.....” Cả thân thể Chu Hân cong lên, hai mắt nhắm lệ lưng trông gắt gao bám lấy cánh tay Diêu Vọng Kỳ, bắt đầu từ cổ họng tràn ra tiếng rên rỉ ngọt nị, “... A, a a..... Mau ra đi..... Mau ra đi.....”

Mấy ngày nay không gián đoạn dạy dỗ, làm cho thân thể Chu Hân trở nên mẫn cảm, từng bước thích ứng dị vật xâm lấn trong cơ thể. Khi ngày hôm qua Diêu Vọng Kỳ đem ngón tay khuếch trương đối thành vuốt ve còn thịt, Chu Hân đã có thể cảm nhận được khoái cảm mãnh liệt.

Diêu Vọng Kỳ đạt được, vươn cánh tay qua đầu Chu Hân, cười nhẹ hôn hôn người dưới thân không ngừng run rẩy rên rỉ trấn an, khi vuốt ve huyết khẩu tay lại ý xấu kịch liệt lấn sâu vào gây chấn động, đổ lên dững đạo chỗ sâu xoay tròn quấy đảo.

Chu Hân ngẩng đầu lên thét chói tai, túm lấy cánh tay Diêu Vọng Kỳ, ngón tay đang hung hăng bên trong càn quấy mấy đạo cơ hồ gập máu.

“..... A, ừ..... Hôn, thăng khôn..... mau ra đi, bắt nó mau ra đi.....” Chu Hân nghiêng răng nghiêng lợi nghẹn ngào mắng, “Biến thái,..... Mị hí mắt biến thái..... A a a..... Kêu người mau ra đi, ô a.....”

Diêu Vọng Kỳ khúc khích bật cười, “Hảo hảo hảo, tôi lấy cái này ra nữa thôi, tiểu hầu tử đừng nóng giận.”

Chu Hân vẫn như cũ mẫn cảm chửi thô tục dứt quãng, cả người co rút liều mạng nhịn xuống, dừng bởi vì bị rút ra khi còn thịt vẫn được vuốt ve, mà do mất mặt mà khóc a.

Bỏ qua trơn tề cùng dịch ruột non, cùng còn thịt thô dài, Diêu Vọng Kỳ đem Chu Hân thả nằm giường, ôn nhu hôn hôn mặt cậu, “Kế tiếp sẽ đến thật sự nga, tiểu hầu tử.”

Còn đang mẫn cảm hấp khí bình phục run rẩy, Chu Hân không có nghe rõ Diêu Vọng Kỳ đang nói cái gì, chỉ ý thức được hân lại muốn hôn, sau đó một vật thể nóng để ở giữa đùi cậu, Diêu Vọng Kỳ hít sâu, tiếp theo vật thể nóng của mình liền như thế tiến vào.

“..... A, a a ” Chu Hân thở không nổi mà kêu lên, “Người, người,..... Người làm gì a, a a..... Đau,.....”

Diêu Vọng Kỳ thở dài, cảm thụ nhuần nhiệt, nội vách tường mấp máy chặt chẽ vây trụ hân. Quả nhiên thực thoải mái.....

Rồi sau đó hân nhìn ánh mắt Chu Hân bởi vì *** biến thành chim trả màu, khoe miệng ý cười càng đậm, “Tiểu hầu tử, cậu có biết cậu có một đôi mắt phi thường xinh đẹp không?”

Nghe thấy Diêu Vọng Kỳ nói như thế, Chu Hân ngẩn người, lúc Diêu Vọng Kỳ hôn cậu, ánh mắt ngoan ngoan đến không có phản kháng.

Này vẫn là lần đầu tiên có người nói với cậu như thế.....

“..... Im, đừng dài dòng!” Chu Hân nâng tay ngăn trở khuôn mặt đang bạo hồng, ý đồ nhanh chóng che dấu e lệ của mình, “Tôi là nam, ít đem tôi., trở thành nữ sinh!”

Diêu Vọng Kỳ lại bị phản ứng Chu Hân làm hứng thú, hân cúi đầu cười cười, thân thủ lấy ra cánh tay che mặt của Chu Hân, rồi hân mới nhắm chặt mi mắt ấn thêm nụ hôn kế tiếp, “Úc..... Tiểu hầu tử, cậu thật sự rất đáng yêu.....”

“Im, câm miệng, a a!” Che dấu thẹn thùng, rống giận ở âm cuối biến thành cao giọng kêu khóc, vốn đang chôn ở trong cơ thể, hung khí thật lớn đột nhiên hung hăng rút ra, sau lại nặng nề va tiến trong thân thể. Chu Hân cảm thấy cả thân thể muốn bị bức ra, trước còn trong thân thể tàn sát bữa bãi ma sát, căn bản bây giờ so ra còn kém cự vật hiện tại ở trong cơ thể đưa đẩy nghiền nát, cậu vô thức nức nở, hai tay nắm chặt cổ tay Diêu Vọng Kỳ để ở hai gò má hân.

Nhìn Chu Hân dưới thân hân vắn vẹo, Diêu Vọng Kỳ hưng phấn liếm liếm môi dưới, hạ thân nặng nề hướng vào trong cơ thể rất mẫn cảm của Chu Hân dồn ép, một tay cầm hai chân Chu Hân cùng tinh khí đã muốn tới cực hạn, vô vẻ chơi đùa ngăn chặn linh khẩu không cho cậu tiết ra.

Chu Hân co rút cong lưng, kêu khóc muốn Diêu Vọng Kỳ cho cậu phát tiết, “..... A, a ân..... Buông tay..... Buông tay a, a a..... Hảo khổ sở..... Ô ô,.....”

Diêu Vọng Kỳ hôn cánh môi bị dính nước mắt của Chu Hân, tay kia theo khoảng không bắt lấy tay Chu Hân đang đối chính mình lung tung ra quyền, kéo đến đầu của hắn rất cố định nói, “Ngoan, theo tôi cùng nhau.”

Chu Hân cảm phần cần cái miệng đang hôn của Diêu Vọng Kỳ, lấy khí chữ bậy, “Người..... Biến thái,..... Lâu lắm.....”

Diêu Vọng Kỳ cười. Hắn thật sự cảm thấy sau khi gặp Chu Hân, cuộc sống đại khái cũng không nhàm chán.”Đây là cậu khen ngợi sao tôi sao? Đáng yêu, tiểu hầu tử.....”

Trong cơ thể cực đại nóng rực đột nhiên lại trừu sấp, Chu Hân rung đầu, vẫn mẫn biến thái biến thái, thẳng đến khi Diêu Vọng Kỳ nặng nề bóp bộ vị yếu ớt một chút, cậu kêu to một tiếng, bắn ra lượng lớn dịch thể ở trên bụng hắn, thậm chí có chút còn phun đến hắn trên mặt cùng ngực Diêu Vọng Kỳ.

Mà thần trí cậu trong lúc đó không rõ, cậu cảm giác trong cơ thể nhận một cỗ nhiệt dịch nóng làm cả người cậu rụt dẩy, đáng thương hề hề hấp khí khóc nước nỡ.

o

Diêu Vọng Lân ngồi phịch ở cái ghế kiểu Trung Quốc khắc hoa không ít tiền, ánh mắt lười nhác chớp chớp, “Lão ba, người tốt cuộc phái người đi gọi a Kỳ không a?”

Thời gian bữa tối đã sớm bắt đầu rồi, hắn hảo đối lại hảo nghĩ muốn trở về phòng ngủ a.....

“Khụ ân, vô nghĩa.” Diêu gia 50 tuổi, đương gia uy nghiêm ngồi ở chỗ chủ vị, phủ tú năm trao kim long, đường trang màu đen làm cho hắn vốn thân hình cao lớn càng hiển hiện cường tráng, “Ngồi đi, Vọng Lân, đừng làm cho mẹ con nhìn con lại ra dạng này.”

Diêu Vọng Lân bĩu môi, ngẩng đầu quả nhiên thấy lão ba nhà mình ngồi bên cạnh là lão mẹ, một đôi nước mắt lưng tròng nhìn mình, hắn đành phải cố mà ngồi thẳng.

“Nga, hoàn hảo cơm chiều còn không có.” Khoan thai đến chậm rì, Diêu Vọng Kỳ cuối cùng đẩy cửa nhà ăn ra, “Thật có lỗi chúng ta đến chậm.”

Diêu Vọng Lân miễn cưỡng ướm qua liếc mắt một cái, thấy ca ca song bào thai treo móc thỏa mãn, sáng lạn mỉm cười bắt lấy cánh tay hắn là Ái Tử, rất giống tình nhân cuồng nhiệt.

Chẳng qua trên cánh tay hắn là tiểu Ái Tử tóc vàng, thoát nhìn thật muốn đánh a Kỳ một chút.

Nhưng hắn không có khả năng đánh thắng được người tinh thông quyền anh, không đánh, tay không đủ đạo cùng nhu đạo như a Kỳ, cho nên trận này hắn xem ra tuyệt không cao minh, đánh nhau kịch liệt cuối cùng lúc sau a Kỳ vỗ một chưởng ở hông tiểu Ái Tử, tiểu Ái Tử kêu ai một tiếng nằm úp sấp quay về cánh tay a Kỳ, xem như chấm dứt.

“Anh rất chậm ai, a Kỳ.” Lại đối lại lại, Diêu Vọng Lân bắt đầu oán giận, “Em đều muốn chết đối.”

“Thật có lỗi.” Nhớ nhà mình rất quy củ, Diêu Vọng Kỳ tuyệt không thật có lỗi mà cười cười, “Đánh thức tiểu hầu tử mất chút thời gian.”

Diêu Vọng Lân tuyệt không chịu thua mà hừ một tiếng, huy phát tay ý bảo quản gia cho người hầu bắt đầu bưng đồ ăn.

“Vọng Kỳ, không giúp chúng ta giới thiệu một chút đứa nhỏ đáng yêu này là ai chẳng?” Diêu gia mưu gia phu nhân ôn nhu hỏi, tội liên đới ở bên cạnh Diêu Kinh Thiên, cũng đem ánh mắt đánh giá người lần đầu tiên gặp mặt.

“Nga.” Diêu Vọng Kỳ quay đầu nhìn hiển nhiên là Chu Hân bị lão ba dọa đến, cười khê đem cậu ôm vào trong lòng, “Hắn gọi Chu Hân, con nghĩ Lí Dục đã nói cho các ngài những chuyện của hắn.”

“Tiểu hầu tử đừng sợ, bọn họ là ba mẹ của tôi.” Diêu Vọng Kỳ hôn Chu Hân đang cảnh giác, “Đến nỗi này chỉ lo ăn, hắn là song bào thai đệ đệ của tôi, Diêu Vọng Lân.”

Diêu Vọng Lân miễn cưỡng phát ra một tiếng, ý nghĩa không rõ thanh âm xem như phản bác.

Chu Hàu kinh nghi bất định nhìn nhìn đại thúc trước mắt mặc cổ trang nghiêm túc, còn có bên cạnh hắn là người mặc phần hồng màu sườn xám, hiển nhiên là phụ nhân, cùng mị hí mắt biến thái bộ dạng giống nhau như đúc, mị hí mắt lưỡi nhác, rồi cậu mới lại nhìn nhìn bốn phía tất cả đều là phong cách Trung Quốc cổ đại, “Cậu..... Cậu thật là kẻ có tiền?”

Diêu gia trong nhà tất cả đều nhú mày trừ bỏ bên cạnh nở đầy hoa nhỏ, vẻ mặt từ ái mà nhìn Chu Hàu Diêu phu nhân Diêu Vọng Kỳ lại bật cười, “Cậu nói gì? Tiểu hầu tử.”

“Cậu, cậu cười gì a!” Chu Hàu quần bách rống lên một tiếng, oán hận đăm Diêu Vọng Kỳ một quyền, “Cậu toàn đem tôi nhốt tại phòng làm cái loại %&^\$w&..... Tôi nào biết nói a!”

Diêu Vọng Kỳ cười, hai vai đều bắt đầu run lên, hắn hôn người ở trong lòng đang ra sức giãy dụa, “Tiểu hầu tử, nghe qua năm trăm long diêu vương chưa?”

“Ách?” Chu Hàu cúi đầu nghĩ. Tên này nghe có điểm quen tai a..... Chu Hàu nâng đầu lại cúi đầu, cuối cùng từ trí nhớ ở chỗ sâu nhất đào ra kí ức, hắn từng cùng tạp mao lúc làm công nghe qua mấy tên này, tựa hồ là phi thường phi thường phi thường phi thường là người có tiền có quyền thế.....”Hắc, hắc đạo?”

Diêu Vọng Kỳ tán thưởng mà cười cười, “Năm trăm long diêu vương chính là lão ba tôi nga.”

Chu Hàu mở to hai mắt nhìn thuận theo tầm mắt Diêu Vọng Kỳ, cái người mặc cổ trang là mị hí mắt lão cha đang ra vẻ mặt nghiêm túc ăn cơm, nhưng Chu Hàu tổng cảm thấy được hắn thực sung sướng.

Mị hí mắt lão cha đại khái phát hiện tầm phát Chu Hàu, đột nhiên giơ lên một mặt tươi cười có điểm thị huyết.

Chu Hàu rất nhanh run lên một chút, cả người lui đến phía sau Diêu Vọng Kỳ, chỉ lộ ra hai ánh mắt kéo căng nhìn chằm chằm mị hí mắt lão cha.

Này, này mị hí mắt lão cha thật đáng sợ a!!

“Đừng sợ a, tiểu hầu tử.” Diêu Vọng Kỳ vỗ vỗ lưng Chu Hàu trấn an hắn, “Lão ba chính là đang nhạo cậu mà thôi.”

“Lão công, anh đừng dọa đứa nhỏ đáng yêu này chứ.” Diêu phu nhân đô miệng hờn dỗi, “Nếu hắn không thích nhà của chúng ta thì làm sao.”

“Thực xin lỗi, thân ái.” Diêu Kinh Thiên bàn tay to bao quát, hôn ái thê đang đô miệng, “Ta chỉ là cảm thấy được rất thú vị.”

Này mị hí mắt lão cha quả nhiên cùng mị hí mắt biến thái giống nhau a!!

Chu Hàu vẫn là một bộ bị kinh hách lui ở phía sau Diêu Vọng Kỳ, một bên ở trong lòng kêu to.

“Được rồi, thân ái, không thể tái dọa hắn.” Diêu phu nhân hơi hơi đỏ mặt, “Vọng Kỳ, Lí Dục vài ngày trước liền theo chúng ta đề cập qua đứa nhỏ, con hôm nay mới dẫn hắn tới gặp chúng ta nha?”

Đứa nhỏ đáng yêu như thế sao không sớm chút mang đến cho bọn hắn xem chứ? Nom xem, đầu tóc vàng cùng ánh mắt xanh biếc xinh đẹp, ăn mặc nhất định siêu đáng yêu.....

Chu Hàu kinh nghi bất định mà nhìn, không biết vì sao với ánh mắt cuồng nhiệt của Diêu phu nhân, trong lòng hiện lên một cỗ dự cảm xấu.

Mị hí mắt mù mù cũng kỳ quái a.....

“Nga, con trước phải làm cho tiểu hầu tử hoàn toàn quen thuộc, sau mới mang đến cho các người thấy là tốt hơn.” Diêu Vọng Kỳ ôm Chu Hàu cười nói, “Lão ba không phải vẫn đều nói như vậy thôi.”

Càng làm, ánh mắt tạo ra một cái đánh giá, Diêu Kinh Thiên gật gật đầu, “Đúng vậy, chỉ còn con Vọng Lân.”

Vốn nghĩ đến không phải chuyện chính mình, Diêu Vọng Lân đột nhiên bị gọi tên, hắn thật cũng không phản ứng gì, chính là lại ngồi phịch ở ghế trên tùy tiện hừ hai tiếng.

“Nha, các người đang nói cái gì.....?” Đột nhiên cảm giác được nguy cơ mãnh liệt, Chu Hân nơm nớp lo sợ hỏi.

“Ân?” Diêu Vọng Kỳ nhéo nhéo mặt Chu Hân, “Đang nói cậu sau này chính là người nhà Diêu gia nha.”

3. Chương 3

Ròng rã suốt hai tuần, Chu Hân cuối cùng cũng được tới lớp học, cậu ngồi trên lớp thần thờ.

“Hắc, cậu là chốn học đi nơi nào a?” Lâm Khỉ vừa đến đã thấy Chu Hân dựa vào trên bàn, lập tức đánh vào lưng cậu hữu hảo một cái, “Hai tuần không thấy cậu siêu nhàm chán a.”

Mặt dưới hướng không nhúc nhích, Chu Hân phát ra một tiếng kêu rên quái dị, thong thả nâng tay trái lên, run rẩy cho Lâm Khỉ một ngón giữa.

“Gì đây? Cậu vì sao cùng mị hí mắt đánh một trận liền biến mất hai tuần?” Lâm Khỉ trạc trạc lưng Chu Hân, bắt quái hỏi, “Hân, tôi đã biết, các cậu nhất định là đánh một trận liền thấy vừa mắt đúng hay không? Hắc hắc hắc.....”

“Đúng vậy, tiểu hân tử thật đáng yêu đến bạo nha.” Lúc Chu Hân nhăn nhó toàn thân đau nhức muốn nhảy dựng lên đánh Lâm Khỉ, Diêu Vọng Kỳ cười meo meo xen vào, “Tiểu hân tử, buổi sáng sao không đợi tôi mà chạy đến trước?”

Diêu Vọng Kỳ đưa tay chụp Chu Hân muốn chạy trốn ôm vào trong lòng, rồi quay đầu đối Lâm Khỉ lộ ra một mặt tươi cười sáng lạn lại không mất tao nhã, “Hai tuần này chúng tôi đều là bồi dưỡng khắc sâu cảm tình, đúng không? Tiểu hân tử.”

Chu Hân bị quăn chế ở trước ngực Diêu Vọng Kỳ giãy dụa vô ích, một bên ý đồ tránh né tay Diêu Vọng Kỳ muốn niết móng cậu.

Lâm Khỉ trợn mắt há hốc mồm nhìn bằng hữu tốt nhất cùng mị hí mắt còn muốn tốt hơn nữa, sau đó một quyền đánh trên lưng Chu Hân, “Kháo! Loại chuyện thế này mà không theo tôi nói, có phải bằng hữu không nha!”

“Hân tử bị người phá thân, chuyện này nhất định phải hảo hảo chúc mừng một chút Aha ha ha!”

Diêu Vọng Kỳ nhíu mày, Chu Hân tức giận hung hăng mắng thành tiếng, khua một quyền ở trên mặt Lâm Khỉ.

Sau đó, Diêu Vọng Kỳ thích ý nhìn nhìn hai tiểu tử kia ở trước mặt hân thiên hôn địa ám, bắt diệc nhạc hồ.

Kết quả kế tiếp Chu Hân vẫn đối hân bày ra mặt thối tuy rằng hân cảm thấy được tiểu hân tử lúc nổi giận đến bị buộc ra một chút nước mắt ướt át, ánh mắt mềm yếu từng hân phi thường khiến kẻ khác bị nhộn nhạo khiêu khích thẳng đến thời gian cơm trưa.

Diêu Vọng Kỳ không để ý Chu Hân chống cự đã bắt cậu đi vào phòng pha riêng của trường học phía sau đương nhiên theo sát giúp vui – Lâm Khỉ đem cậu đặt ở bên cạnh mình, sau đó bày ra cơm trưa trên bàn phong phú đến bất khả tư nghị.

“Tiểu hân tử đừng nóng giận nha, cậu xem Lí Dục giúp tôi từ trong nhà mang tới cơm trưa, có món cậu thích đó nha.”

Vốn đang kiên quyết không theo, Chu Hân không cẩn thận ngắm đến một bàn đầy món ăn, liền lập tức quên chính mình đang vì cái gì, “Này, này đó đều có thể ăn.....?”

Diêu Vọng Kỳ đối Chu Hân thêm ăn đến sắp chảy ra nước miếng, sủng nịch cười, “Đương nhiên nha, tiểu hân tử, buổi sáng hôm nay tôi kêu đầu bếp trong nhà làm những món cậu thích ăn, thường thường xem đi.”

Nhìn trước mắt một đồng đồ ăn, Chu Hưu cơ hồ sẽ cảm động đến rơi nước mắt mà cấp Diêu Vọng Kỳ một cái ôm lớn chỉ là cơ hồ mà thôi, cậu còn không có mất đi lý trí đến quên Diêu Vọng Kỳ là tên biến thái đụng tới hần sẽ động dục cậu tiếp nhận Diêu Vọng Kỳ đưa tới đôi đũa, thật cẩn thận gấp một khối lỗ thịt ba chỉ phi thường ngon miệng để vào trong miệng.

“Ai” nhìn hần tử ăn, Lâm Khỉ khóc ròng đầy nước mắt, cũng đã sớm không khách khí mà ăn, hần một bên nhai món hoa sao chi, một bên nhìn về phía người ngồi bên cạnh thực nghiêm túc đang ăn cơm, hắc tây trang nam, “Xin hỏi anh là ai a?”

Lí Dục nhú mày, thoáng quay đầu nhìn tóc Lâm Khỉ tựa hồ tổ hợp đủ sắc màu, cổ nuốt đồ ăn vào, hai má vẻ mặt tò mò mà nhìn nhìn hần.

Ngô, rất đáng yêu nha.

“Trong miệng có đồ ăn đừng có nói.” Lí Dục thản nhiên nói.

Lâm Khỉ hơi hơi mở to hai mắt nhìn, lẩm bẩm nói mấy lời Lí Dục nghe không hiểu, ngoan ngoãn đem đồ ăn nuốt vào rồi mở miệng hỏi, “Anh là gì của cậu ấy?”

“Tôi gọi là Lí Dục, là bảo tiêu Diêu Vọng Kỳ thiếu gia kiêm Phó Thủ.” Lí Dục gọi lên khoe miệng, “Thay tôi hướng Nhị ca Lâm Xa cậu vấn an, Lâm Khỉ đồng học.”

Sau khi tan học, do chung đội điền kinh, nhưng sở trường bất đồng hạng mục, Chu Hưu cùng Lâm Khỉ ở sân thể dục hỗ trợ noãn thân, chuẩn bị luyện tập kế tiếp.

“Ai, Hưu tử tôi hỏi cậu nga.” Thân là tuyển thủ nhảy cao, Lâm Khỉ thường dùng phương thức không làm chân mình đau mà xoay xoay bàn chân, một bên oai đầu không biết suy nghĩ cái gì.

“Cái gì?” Sở trường là chạy nhanh, Chu Hưu xoay mắt cá chân trả lời.

“Mị hí mất thân ái của cậu có phải hay không cùng hắc đạo có quan hệ a?”

Thời gian cơm trưa bởi vì mị hí mất đối hần tử quấy nhiễu ***, kết quả hần tử thật sự rất thẹn thùng đào tẩu hần còn chưa có ăn no , hại hần không kịp hỏi Lí Dục làm sao nhận thức Nhị ca hần, đành phải tự đoán.

Bị kinh hách làm Chu Hưu nằm úp trên mặt đất, cậu nhanh chóng kiểm tra mắt cá chân một chút thấy không có gì, rồi quay đầu lại đối Lâm Khỉ rống to, “Cái, cái quỷ thân ái gì a!”

“Ài du, làm gì mà thẹn thùng a?” Lâm Khỉ cố ý giả dạng làm nường pháo cười nhạo Chu Hưu, “Được rồi, rốt cuộc có phải hay không?”

“Nhà của chúng tôi thật là hắc đạo nga.” Xuất quỷ nhập thần Diêu Vọng Kỳ ôm Chu hưu còn đang thẹn quá thành giận, đối Lâm Khỉ cười cười, “Sao cậu đoán được? Tôi nhớ rõ hần là cậu cũng không phát hiện một màn lúc khai giảng mới đúng.”

Khai giảng? Người bị nữ sinh vây đồ trường, ta nhưng thật ra xem nhất thanh nhị sở, còn cùng hần tử cười nhạo người. Lâm Khỉ nhún nhún vai, “Bảo tiêu của cậu nói nhận thức Nhị ca tôi, Nhị ca tôi bình thường trừ bỏ khi thiết kế kiểu tóc, hần ngẫu nhiên sẽ đánh đánh hắc đạo, tổ chức hắc quyền, nghe nói thành tích còn không tồi, cho nên tôi mới đoán bọn họ có phải bởi vì dạng này mà nhận thức hay không.”

Diêu Vọng Kỳ nga một tiếng, tài giỏi có dư đem Chu hưu đang liều mạng giãy giữa vũng vàng định ở cánh tay mình, “Đích xác mới có thể, Lí Dục hần là người nhà của chúng ta, ghi lại bảo trì, cậu có hứng thú có thể thỉnh hần giáo cậu.”

“Nói sau.” Lâm Khỉ bĩu môi.

“Tùy cậu.” Diêu Vọng Kỳ nhún nhún vai, “Giúp tôi cùng tiểu hần tử đối giáo luyện nói một tiếng, tiểu hần tử tôi mang đi.”

“Đương nhiên.” Lâm Khỉ treo mác mỉm cười sáng lạn huy biệt, ly khai tốc độ kinh người.

“Cậu, cậu muốn dẫn tôi đi làm gì a, khát” Chu Hưu hoảng sợ kêu to, kêu còn chưa có kêu xong đã bị đặt ở gian tẩm chuyên dụng của đội điền kinh.

“Cậu, cậu tránh ra cho tôi!” Chu Hầu không nghĩ đem mình như cô gái đáng thương sắp bị cường bạo, dưới tình thế bất buộc, cậu hiện tại chỉ có thể nắm chặt quần áo, tận lực lui thành một đoàn, bởi vì cậu không có chỗ trốn.

“Nga, tiểu hầu tử đừng như vậy, cậu rõ ràng biết kế tiếp tôi sẽ cho cậu phi thường thoải mái, không phải sao?” Diêu Vọng Kỳ cởi bỏ quần áo, “Cậu nói tôi không phải thân ái của cậu, điều này làm cho tôi bị thương tâm a.”

Gì, cũng chỉ là điều này?! Đầu bị cố định ở lòng bàn tay Diêu Vọng Kỳ, miệng bị môi hấn ngăn chặn, Chu Hầu không thể tin mà ô ô kêu, lại đánh không lại Diêu Vọng Kỳ, đầu lưỡi mang đến run sợ tê dại.

Diêu Vọng Kỳ nhẹ nhàng liếm hàm trên mẫn cảm của Chu Hầu, khiến cho thân thể cậu từng đợt run rẩy, sau khi lướt qua răng nanh liếm lõng khoang miệng ở chỗ sâu trong tuyến yên khéo léo, thẳng đến sau khi Chu Hầu phát ra tiếng nức nở dồn dập mới rời khỏi môi cậu.

“Tiểu hầu tử.....” Diêu Vọng Kỳ tiến đến bên khoe miệng Chu Hầu nỉ non, một bên khê hôn cậu, một tay tiến vào trong quần đùi cảm tình khí chưa thức tỉnh, chậm rãi cao thấp vỗ về chơi đùa.

Chu Hầu rất nhanh run lên một chút, thân thể thấp bé ở dưới thân Diêu Vọng Kỳ lui thành một đoàn, Diêu Vọng Kỳ thừa dịp đem chân trái vào giữa hai chân Chu Hầu, để cậu ngồi ở trên đùi mình.

Bàn tay Diêu Vọng Kỳ để trước ngực cậu làm cậu nặng nề thở hổn hển một tiếng, trên tay Diêu Vọng Kỳ này không biết nguyên nhân gì làm nhũ tiêm cậu ngứa ngáy, Chu Hầu xoay xoay thân thể nức nở.

Thấy phản ứng Chu Hầu đáng yêu như vậy, Diêu Vọng Kỳ như thực mới lạ mà nhú mào, càng thêm nhu lõng thịt châu hồng nhật đáng yêu kia, vỗ về chơi đùa tính khí, tay cũng thoáng gia tăng lực đạo.

Chu Hầu thân thể co rút một chút, hấn quay đầu né tránh Diêu Vọng Kỳ muốn hôn, “Không, không dừng lại..... Cậu lại làm, ô a, cũng sắp.....”

Diêu Vọng Kỳ nhẹ nhàng cười cười, cắn môi dưới Chu Hầu, “Tiểu hầu tử thật sự là gấp gáp a.”

Sau đó bởi vì Chu Hầu đối xiêm áo hấn nhe răng trợn mắt mặt quỷ, lại gặm hấn một ngụm, cánh tay cường tráng liền đem cả thân thể Chu Hầu nâng lên cao, trên vách tường ở bên cạnh với tay lấy một chai sữa tắm, “Đội diện kinh thật sự dư dật a.”

Chu Hầu khinh thường hừ một tiếng, như trước mạnh miệng, “Chỉ có câu biến thái như thế..... A a!”

Diêu Vọng Kỳ rất cao nên thấy nhũ tiêm khéo léo của Chu Hầu đối diện, ngón tay dính đầy kem tắm chen vào, rước lấy Chu Hầu không cẩn thận thét chói tai. (Chú ý này anh công nâng thụ lên nên ngực cao bằng đầu a)

“Đau,... Nhẹ một..... Nhẹ một chút.....” Chu Hầu thở hổn hển một ngụm thiếu chút nữa mất khí, sữa tắm đụng tới nội vách tường ẩm nóng, sự kích thích khiến cậu nắm chặt cánh tay Diêu Vọng Kỳ, ngón chân cuộn mình lên.

Diêu Vọng Kỳ tuyệt không có lỗi cười cười, hôn cái lỗ tai mẫn cảm của Chu Hầu trấn an, “Tiểu Hầu Tử không phải ưa thô lỗ một chút sao?”

Chu Hầu nghĩ muốn phát ra phần nộ gầm rú, nhưng do ngón tay tà ác trong cơ thể ngăn chặn chỗ mẫn cảm của cậu, phần nộ gầm rú ngạnh sinh sinh biến thành phần nộ mềm mại rên rỉ, “Cậu..... Cậu đi chết đi..... Ô, a a.....”

Diêu Vọng Kỳ nhìn tiểu Hầu Tử lộ ra nụ cười vô cùng bao dung, ở trên trán cậu hạ xuống nụ hôn yêu thương, rồi mới rút ra bốn ngón tay ở trong cơ thể cậu đang khuếch trương nghiền áp.

“..... Ô, cậu... Cậu phải nhẹ một chút, nhẹ một chút.....” Cảm giác được tình khí nóng bỏng của Diêu Vọng Kỳ để ở huyết khẩu, hồi tưởng cái loại trường đau xé rách này, Chu Hầu khẩn trương rút dậy, hơi hơi hướng lên trên, tầm mắt thoát nhìn đáng thương hề hề như muốn người ta đem cậu biến thành càng đáng thương.....

Trong óc một mực gấp khúc loại ngược đãi cuồng tưởng, Diêu Vọng Kỳ ở mặt ngoài ôn nhu cười cười, hôn nhẹ Chu Hầu miệng hồng nhuận, “Tôi sẽ tận lực ôn nhu một chút, đừng lo lắng.”

Tiếp theo hần ngay lúc nhìn mắt Chu Hần yên tâm, hai tay nâng nâng cái mông vênh lên, tinh khí thô to hung hăng thẳng tiến huyết khẩu đỏ tươi không co rút lại được.

“A a!” Chu Hần đau cả thân thể đều banh quá chặt chẽ, nhin không được ngửa đầu kêu to, “..... Hồn đản, thẳng khôn, lừa người, ngô ngô.....”

Diêu Vọng Kỳ chặn miệng Chu Hần chuẩn bị mắng, tiến đến bên tai cậu nhẹ nhàng thở dài một tiếng, làm cho Chu Hần mẫn cảm run rẩy, “Tuy rằng tôi thực thích nghe cậu rên rỉ, tiểu Hần Tử, nhưng tôi không có hứng thú để cho người khác cũng nghe đến nga.”

Chu Hần phút chốc trừng lớn mắt, cả người cứng ngắc nghe động tĩnh bên ngoài. Quả nhiên tựa như lời Diêu Vọng Kỳ, có người đi vào.

“A nóng muốn a, giáo luyện là quý.....”

“Ngu ngốc, không cần đem mồ hôi cậu đến trên người tôi!”

“Ai các cậu siêu ác.....”

Nghe tiếng nói chuyện bên ngoài, Chu Hần véo cánh tay Diêu Vọng Kỳ một bên ngoan trừng hần, “Thẳng khôn! Mau thả tôi ra!”

Cảm giác trong cơ thể gắng gượng không có dấu hiệu rời khỏi, Chu Hần lo lắng dùng khí âm quát.

“A? Tôi không muốn rời khỏi thân thể tiểu Hần Tử thoải mái như thế.....” Diêu Vọng Kỳ cũng dùng khí âm làm nũng nói, không để ý phản kháng của Chu Hần bắt đầu trều sấp.

Chu Hần liều mạng muốn đem cánh tay chính mình rút ra, cậu rưng rưng đánh đấm bả vai cùng ngực Diêu Vọng Kỳ, “Tôi, tôi sẽ,... Ô ô, sẽ nhin không được kêu..... Kêu ra.....”

Theo cảm giác cảm thấy thẹn, nơi truyền đến tiếng nước dinh dính ma xát, nếu như bị người nghe thấy cậu sẽ không muốn sống a!

“Này đơn giản.”

Diêu Vọng Kỳ đem Chu Hần ôm lấy, vòng qua thân, để bản thân tựa vào cửa phòng tắm, đồng thời mở vòi sen ra, đại bộ phận nước ấm đều phun ở trên người Chu Hần.

Thiết bị vòi sen chất lượng tốt lập tức khiến cho căn phòng nhỏ nhỏ tràn ngập hơi ước ấm áp, Chu Hần bị nước ấm làm ướt mi mắt, vì không cho thanh âm của mình truyền ra, đồng thời vươn tay nắm lấy mặt Diêu Vọng Kỳ cùng hần hôn lấy.

Không ngừng cọ rửa, nước ấm cũng làm cho Chu Hần thân thể kéo căng trầm tĩnh lại, hai chân cậu kẹp chặt quần lấy thắt lưng Diêu Vọng Kỳ, tùy ý Diêu Vọng Kỳ co rút kéo căng cùng thả lỏng, dưới tiếng nước ào ào cậu nghe thấy Diêu Vọng Kỳ cười nhẹ.

Không biết vì cái gì, Diêu Vọng Kỳ cười nhẹ làm Chu Hần cảm giác một trận tê dại, điện lưu lủi qua sống lưng, cậu ngẩn ngừ kêu rên một tiếng nhưng không dám buông miệng Diêu Vọng Kỳ ra không tự giác lại dính khỏi thắt lưng.

Tiếp theo cậu nghe thấy Diêu Vọng Kỳ mơ hồ hừ một tiếng, trong cơ thể hung khí thật lớn đột nhiên tốc độ cùng lực đạo nhanh hơn. Chu Hần run rẩy muốn thiếp lên thân thể Diêu Vọng Kỳ, sau đó ở một chỗ thật sâu trong cơ thể bắn ra dịch thể ở trên bụng hai người, lập tức bị dòng nước rửa đi.

Nội vách tường do thân thể chủ nhân cao trào co rút lại, khiến Diêu Vọng Kỳ đang bị bao lấy thoải mái hừ nhẹ, gắt gao bắt lấy phần eo Chu Hần mạnh mẽ trều sấp, đồng thời hôn thật sâu khó khi được hần phối hợp, đầu lưỡi linh hoạt lưu loát quần lấy đầu lưỡi tình nhân triền miên.

Cuối cùng ngay cả nửa đường sát ra, đám nam đệ tử kia cũng ly khai, Diêu Vọng Kỳ mới thỏa mãn bắn ở trong cơ thể Chu Hần, ôm thân thể cậu mềm mại ngồi xuống.

Diêu Vọng Kỳ nâng mặt Chu Hần, giúp hần lau đi những giọt nước ấm ướt trên khuôn mặt, sau đó hôn cái trán trơn bóng của hần.

“Tiểu hầu tử, có khỏe không?” Làm cho Chu Hầu ngã vào trên ngực mình, Diêu Vọng Kỳ chỉnh vò sen, cho độ ẩm vừa phải, nước chảy cọ rửa bờ vai của hắn, một bên ôn hòa mát xa.

Chu hầu giống như là đang ngủ hoặc là ngất xỉu đi tựa vào trên người Diêu Vọng Kỳ, thật lâu sau mới nghe thấy cậu mềm mọng nói tới một câu.

“..... Bụng hảo đói.....”

Giữa trưa ăn một chút căn bản không đủ chống được hiện tại.....

Diêu Vọng Kỳ cười cười một tiếng, giống sắc lang nhéo nhéo cánh mông vênh Chu Hầu, “Không thành vấn đề, chờ một chút liền mang cậu về nhà ăn.”

4. Chương 4

Rạng sáng, Chu Hầu cùng Lâm Khỉ tha cước bộ mỗi một trở lại khu dân cư yên tĩnh -Lâm gia.

Đồng độc đồng song tầng biệt thự này là tiền căn của Lâm Khỉ, cha mẹ vì tai nạn xe cộ ngoài ý muốn qua đời, lưu lại cho tam huynh đệ bọn họ, cũng may mắn khi đó đại ca Lâm Khỉ đã đậu đại học, Nhị ca cũng học trung học, có thể xuất ngoại đi làm công, hơn nữa cha mẹ ngoài ý để lại bảo hiểm, tam huynh đệ bọn họ cũng có chút năng lực kinh tế, mới làm cho vận mệnh Lâm Khỉ miễn bị đưa đi gởi nuôi.

“Ca ngươi lại mất tích?” Nhìn Lâm Khỉ mở cửa, hậu phòng một mảnh tối đen, Chu Hầu không vì cái gì mà lấm bầm.

Lâm Khỉ nhún nhún vai, “Điện thoại di động đại khái nói là đi công tác hoặc bị lão công hấn chặn lại khiêng về nhà.....” Hắn đi vào phòng bếp xem có cái gì có thể nhét đầy bụng lúc ăn khuya, thân thủ mở ra túi lương khô trên tủ bát, “Đại ca gần nhất thừa dịp Vô Ngôn ca đi công tác, lại không để ý sức khoẻ mà cứ đâm đầu làm việc, hấn hôm nay có gọi điện thoại nói sẽ không cho đại ca trở lại.”

Đại ca Lâm Khỉ là Lâm Lăng công tác rất cuồng, đem công ty làm như nhà chính mình, bắt quá gần nhất kết giao với bạn trai tựa hồ rất mạnh thể lại rất có năng lực, mỗi ngày lúc thời gian cố định tan tầm, sẽ dùng các loại thủ đoạn đem Lâm Lăng từ công ty lôi ra.

Mà Vô Ngôn chính là bạn trai Lâm Lăng, tên Triệu Vô Ngôn.

“Nhị ca hấn ba ngày trước đến nước Pháp tán gái, thuận tiện tham gia liên hoan phát hình (giao lưu các loại làm tóc), đại khái thế.”

Chu Hầu mơ hồ mà nga một tiếng, tiếp nhận nước Lâm Khỉ ném tới. Cùng mị hí mắt kia làm làm làm khiến cho người ta suy nhược tinh thần, sau khi cơm chiều mất rất nhiều khí lực mới từ mị hí mắt đào thoát để đi làm công, làm cậu vừa mệt vừa đói, đã không còn tinh lực mà đi phun tào Nhị ca Lâm Khỉ.

Nhị ca Lâm Xa của Lâm Khỉ có được một phòng phi thường nổi tiếng là Phát Hình Nghệ Lang, rất nhiều danh nhân thượng lưu đặc biệt chỉ định thiết kế kiểu tóc, mà Lâm Xa trong đó vương bài là thiết kế phát hình, đầu Lâm Khỉ kia đủ mọi màu sắc chính là Lâm Xa giúp hấn làm cho.

Mà thân là lão bản kiêm vương bài Lâm Xa lại thường thường xuất ngoại, trận đấu cũng nhiều lần thắng, thành tích luôn sáng ngời, chẳng qua Lâm Khỉ cùng Chu Hầu mỗi lần nhìn Lâm Xa cho bọn cậu xem ảnh chụp, một trăm ảnh bên trong có chín mươi tám ảnh đều là hấn ôm hôn mỹ nữ.

Chín mươi tám bức ảnh, chín mươi tám mỹ nữ.

“Nói cậu buổi chiều không phải cùng mị hí mắt về nhà sao?” Lâm Khỉ uống nước hỏi, “Tôi còn nghĩ đến cậu sẽ không đến làm công nha.”

Chu Hầu nghĩ vậy cả người liền uể oải xuống, “Mị hí mắt thật sự thực biến thái a.....”

Tùy thời tùy chỗ đều động dục khiến cho cậu muốn chết nhanh.....

“Là ác.” Uống nước xong cùng ăn xong, Lâm Khỉ cũng vì bằng hữu mà tùy tiện vỗ vỗ bả vai Chu Hầu, “Dù sao cậu hôm nay trụ nhà của tôi, hấn cũng không có biện pháp đối với cậu làm cái gì.”

“..... Nói cũng đúng.” Chu Hầu rất nhanh uống hết nước cùng đồ ăn, thu thập xong rác rưởi rồi trở lại phòng tắm tắm rửa chuẩn bị đi ngủ.

..... Sách! Cái gì nói cũng đúng, căn bản là quá coi thường mị hí mắt này a!

Đang ngủ thẳng một nửa đột nhiên bị làm tỉnh, Chu Hầu phát hiện Diêu Vọng Kỳ như trước tao nhã tươi cười, đang dùng tay chặn cái miệng của cậu, nhin không được ở trong lòng tuôn ra một chàng dài thô tục.

“Hư.....” Diêu Vọng Kỳ hôn lên chóp mũi Chu Hầu, ghé vào bên tai cậu nhẹ giọng mà nói, “Cậu không nghĩ làm Lâm Khỉ đánh thức đi?”

Chu Hầu oán hận gặm tay Diêu Vọng Kỳ một ngụm, nhưng cũng không dám kêu to hoặc mắng thô tục, “Cậu, cậu muốn làm gì.....”

Tuy rằng nhà Lâm Khỉ là có khách phòng có thể cho cậu ngủ, bắt quá cậu cùng Lâm Khỉ thường thường cùng nhau chơi điện tử, chơi tới mất hai người đều đắm đắm, cho nên cho tới nay cậu đều thực theo thói quen ngủ ở phòng Lâm Khỉ.

Kết quả hiện tại cư nhiên bị mị hí mắt lợi dụng uy hiếp.....

“Cút ngay, tạp mao ngay tại bên cạnh!”

“Như vậy không phải thực kích thích sao?”

Diêu Vọng Kỳ thoải mái đỡ cái trán bạo gân xanh của Chu Hầu đang khua quỳen tới, ở trên cổ rất mẫn cảm của cậu nặng nề hút một ngụm, rồi hoàn mỹ tiếp được thân thể yếu đuối của Chu Hầu đem cậu đặt ở trên nệm.

Trước giờ vật lộn kịch liệt khiêu chiến đều thất bại, Chu Hầu phần hận ngoan ngoãn hé miệng cho đầu lưỡi Diêu Vọng Kỳ tham tiến vào hút lấy đầu lưỡi của mình, không chút phản kháng khiến người cười đến thật cao hứng hấn vẫn luôn cười đến thật cao hứng mị hí mắt cỡi quần áo cậu.

Dù sao mị hí mắt biến thái này mặc kệ như thế nào đều muốn làm.....

“Ấn?” Diêu Vọng Kỳ thực vừa lòng khi Chu Hầu nhu thuận, trêu đùa, “Tiểu hầu tử không giãy dụa?”

Chu Hầu thoáng nâng lên nửa người ở trên cơ ngực xinh đẹp của Diêu Vọng Kỳ gặm một miếng to, hơn nữa cho hấn một ngón giữa thẳng tắp, “Dù sao cậu không muốn cũng làm, dám hại tôi đánh thức tạp mao tôi sẽ giết cậu.”

Diêu Vọng Kỳ nhẫn cười ôm lấy thân thể thấp bé của Chu Hầu tỏ vẻ sẽ nghe lời, tay phải linh hoạt đi xuống tìm kiếm, cảm tình khí mềm nhũn giữa hai chân Chu Hầu, độ mạnh yếu vừa phải vỗ về chơi đùa.

Chu Hầu ngô một tiếng, nhin không được làm thân thể quỳ gối trên đệm, dùng sức đem mặt vui vào trong cơ ngực Diêu Vọng Kỳ, để tránh đánh thức Lâm Khỉ đang ngủ trên giường bên cạnh.

“..... Nói,... Cậu sao nửa đêm không ngủ mà chạy tới đây,... A.....” Chu Hầu cắn răng kêu rên, “... Cậu rõ ràng đã nói,..... Ô ân,..... Buổi chiều ở phòng tắm,..... Sau lần đó sẽ không làm nữa.....”

“Tôi muốn cậu thôi, tiểu Hầu Tử.” Diêu Vọng Kỳ một chút tỉnh lại tinh thần cũng không có nói, “Thân thể của cậu đáng yêu như thế, mới làm một lần làm sao đủ.”

Chu Hầu không nói gì. Trước kia người đem ta bắt đến nhà người hai tuần làm còn gọi là không đủ?!

Diêu Vọng Kỳ hôn miệng Chu Hầu đang nghiêng răng nghiêng lợi, tay giúp cậu thủ ***, tay lần xuống nhẹ nhàng đặt ở huyệt khẩu nhỏ bé nhu nhu từng nếp nhăn.

Vẫn là có điểm đau nhức, nơi bị đụng tới làm cho Chu Hầu tinh tế rút một hơi, “... Nhẹ, một chút..... Còn có thể,..... Đau.....”

Diêu Vọng Kỳ hôn lên hàng lông mi vàng óng của Chu Hân, đưa tay tiến vào trong túi quần xuất ra lọ trơn tề đã chuẩn bị tốt, cẩn nắp bình đại khái đổ hết một nửa lên trên tay phải, cẩn thận làm mỗi ngón tay đều dính chất lỏng, ngón trỏ cùng ngón giữa khép lại chậm rãi cắm vào hậu huyệt còn hơi hơi sưng.

Chu Hân lui ở ngực Diêu Vọng Kỳ phát run, nghẹn khí nhin xuống ngón tay đang thông thả tiến vào trong thân thể, cảm nhận cảm giác kì quái, vô ý thức mà ôm lấy cánh tay Diêu Vọng Kỳ.

Lần này cuối cùng quyết định ôn nhu, Diêu Vọng Kỳ cực kỳ kiên nhẫn mà khuếch trương trong dũng đạo mềm mại, một tay kia nâng hậu não Chu Hân để cậu ngẩng đầu lên, lộ ra cái cổ yếu ớt, cúi đầu hôn lên.

“Tiểu Hân Tử.....” Thanh âm Diêu Vọng Kỳ hôn cậu có chút mơ hồ, hân kéo tay Chu Hân vào trong quần lót mình, gia tăng một ngón tay từng bước tham tiến, làm tiết ra dịch ruột non làm trơn dũng đạo, “Lần này cậu cũng giúp tôi, được không.....”

Chu Hân cúi đầu mà nức nở thành tiếng lúc này một bên đang ngủ Lâm Khi đột nhiên xoay người, hai cậu thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi của mình ngón tay run rẩy theo Diêu Vọng Kỳ dẫn đường tiến vào, tham tiến quần lót cảm lấy tinh khí thô to đã hơi hơi ngẩng.

Diêu Vọng Kỳ một tay đem quần kéo đến đầu gối, kéo hai tay Chu Hân muốn cậu cảm tinh khí của mình, nhẹ nhàng đình động theo kích thước lưng áo để tinh khí của hân ở trong lòng bàn tay Chu Hân ma sát, bắt đầu mập hợp, động tác này làm cho Chu Hân cảm thấy thẹn, nước mắt cơ hồ muốn bị bức ra.

Diêu Vọng Kỳ cười nhẹ hôn lên khoé mắt ướt át của Chu Hân, tay trái cũng nắm lấy tinh khí Chu Hân đang gắng gượng chảy ra dịch thể, ra sức đình động vỗ về chơi đùa, ngón tay khuếch trương dũng đạo trong nội vách tường cũng tìm được chỗ mẫn cảm.

Chu Hân dùng sức đem cái trán để ở trên ngực Diêu Vọng Kỳ, cả người bị kéo căng căng rảnh nhả khoái cảm rên rỉ, đứt quãng hừ ra tiếng.

Tinh khí hồng nhạt trên tay từng trận nhảy lên làm Diêu Vọng Kỳ biết tình nhân sắp đạt cao trào, hân thoáng nắm chặt tay trái, trọng điểm âu yếm những nơi có cảm giác, sau mới hôn trụ Chu Hân, miệng nuốt vào tinh khí đang cao trào rên rỉ.

Trong đầu hiện lên một mảnh bạch quang chói mắt, Chu Hân trong nháy mắt mất đi thần chí, chờ cậu phục hồi tinh thần lại phát hiện mình vốn nằm trên nệm giờ nằm trên người Diêu Vọng Kỳ, mà vật thô lớn nóng rực trong tay cậu vẫn gắng gượng như trước.

Diêu Vọng Kỳ nhìn cậu thoát nhìn mờ mịt vô tội, rất có thể kích khởi ham muốn ngược đãi tiểu Hân Tử đành ôm lấy cậu, làm cho hân khóa ngồi ở trên lưng chính mình, huyệt khẩu không ngừng co rút vừa lúc để ở tính khí trương đến dữ tợn.

“Tiểu Hân Tử, hít sâu.....” Diêu Vọng Kỳ bài khai cánh mông Chu Hân, theo lời hân nói từ từ vững vàng ép xuống, “..... Ân..... Giới quá.....”

Khi bị sáp nhập, khoái cảm mãnh liệt bao trùm làm cho cả người Chu Hân như bị lấy hết khí lực ngồi phịch ở trên người Diêu Vọng Kỳ mềm mại rên rỉ, lúc hoàn toàn bị tiến vào lại phát ra biểu tình đáng thương hề hề cầu xin nức nở.

“..... A,..... A ân.....” Bị khoái cảm bao trùm khiến thần chí mờ ảo, Chu Hân hơi hơi hé miệng phát ra tiếng rên rỉ tinh tế, vô ý thức tác cầu Diêu Vọng Kỳ hôn, “..... Ân..... Ô ân,..... Vọng,..... Kỳ.....”

Nghe thấy Chu Hân kêu tên bản thân, Diêu Vọng Kỳ thoáng sửng sốt cười cười, cảm mông Chu Hân nâng lên một chút, nặng nhẹ áp chế, vừa lòng nghe thấy Chu Hân bởi vì hân hôn mà trở nên mơ hồ thét chói tai.

Nội vách tường không ngừng bị ma sát mang đến khoái cảm bén nhọn theo xương sống truyền tới đại não, cảm giác điên cuồng tê dại làm cho Chu Hân chấn động, miệng phát ra tiếng thút thít nho nhỏ.

Diêu Vọng Kỳ cũng cảm thấy thoải mái mà gợi cảm thổ dốc, nội vách tường dày đặc rất mẫn cảm bao trụ hân, phối hợp trườn sáp mà mấp máy co rút lại, loại mềm mại này mang đến khoái cảm làm cho hân nhin không được đến ngiên.

“..... A,..... A a.....” Một lần lại thâm sâu lại hư không, Chu Hầu mở to hai mắt đắm lệ cầu cứu nhìn về phía Diêu Vọng Kỳ, nhu nhược khoát cánh tay lên người Diêu Vọng Kỳ phút chốc chặt hơn, “..... Ô a,..... Tôi muốn,..... Ha, a a..... Tôi sắp.....”

Biết Chu Hầu lại trải qua cao trào, Diêu Vọng Kỳ đổi thành một tay ôm thắt lưng Chu Hầu, một tay kia lần thứ hai cầm tinh khí giữa hai chân cậu đang ướt át găng gượng, bỏ thêm chút lực đạo lướt qua lướt lại, đồng thời cũng che lấy miệng Chu Hầu giúp cậu áp chế phóng thích.

Rồi sau một trận kịch liệt run sợ, song chưởng Chu Hầu ôm chặt vai Diêu Vọng Kỳ, sống chết đem miệng mình đặt ở trên miệng Diêu Vọng Kỳ, bạch trọc mãnh liệt phun ở trên tay Diêu Vọng Kỳ cùng trước bụng hai người.

Ngay lúc đó Diêu Vọng Kỳ cũng bởi vì nội vách tường không ngừng co rút đè ép mà kêu rên một tiếng, dùng sức đem thân thể Chu Hầu áp tiến trong lòng ngực mình, phóng thích ở trong cơ thể cậu.

Chấm dứt sâu xa, Chu Hầu sớm hoàn toàn mất đi lý trí, khê nhếch đôi môi run rẩy sưng đỏ thở dốc. Diêu Vọng Kỳ trều mến dùng hai má cọ cọ Chu Hầu, ở thái dương cậu khê hôn.

“..... Lại một lần nữa được không?”

Tác giả trong lời nói:

Tiểu hầu tử đã muốn không tự biết mà rơi vào tay giặc XDDDDDD

5. Chương 5

“Nga! Hai người các cậu là như thế nào?”

Sáng sớm tỉnh lại, phát hiện hầu tử dựa vào trên ngực Diêu Vọng Kỳ, hai người còn không mặc quần áo ngủ cùng nhau, Lâm Khỉ theo bản năng phun ra một chuỗi thô tục.

Một cực, Chu Hầu phát ra vài tiếng lẩm bầm thiếu ý, cọ cọ ầm ập trong ngực căn bản không muốn tỉnh.

“Xin hỏi phòng tắm ở đâu?” Diêu Vọng Kỳ treo mác vô tư mỉm cười hỏi.

“Ách..... Bên trái đi đến.” Lâm Khỉ lảng lảng chỉ cửa, sau đó nhìn nửa người dưới của Diêu Vọng Kỳ đang quần chăn đơn, ôm lấy áo quần cùng Chu Hầu được bao kín đi tới phòng tắm.

Đệt! Ở nhà người khác cậu cũng quá tự tại đi! Hơn nữa cậu không phải phi pháp xâm lấn sao?! Đêm qua tôi không phát hiện cậu đến nhà của tôi a!

“Thỉnh tha thứ thiếu gia luôn tùy hứng.” Luôn phủ hắc tây trang lên sân khấu, Lí Dục theo cửa sổ nhà Lâm Khỉ nhảy vào, “Thiếu gia chỉ là nhện không được cùng không thấy tình nhân nên tịch mịch mà thôi.”

Lí Dục đột nhiên xuất hiện làm cho Lâm Khỉ hét lên thành tiếng, “Tôi thao, nhà của tôi rõ ràng có cửa a!”

“Tiểu hầu tử..... Tiểu hầu tử.....” Diêu Vọng Kỳ nhéo nhéo hai má Chu Hầu, “Tĩnh tĩnh.”

Chu Hầu nhú nhú mày, lẩm bầm mắng vài tiếng thô tục, Diêu Vọng Kỳ bám riết không tha vuốt ve mới miễn cưỡng mở to mắt, “..... Cái gì.....”

“Sớm an.” Ôm Chu Hầu bước vào bồn tắm lớn chứa đầy nước ấm, Diêu Vọng Kỳ mỉm cười sáng lạn.

“..... An cái rắm.....” Chu Hầu mềm nhũn mà mắng, “Cậu phi pháp xâm lấn, đồ biến thái..... Tôi sẽ nhanh bị cậu làm đến chết.....”

Diêu Vọng Kỳ vui vẻ mà bật cười, ôm chặt lấy Chu Hầu cọ xát vào mặt hắn, “Tôi rất nhớ cậu mà, tiểu hầu tử chẳng lẽ không nhớ tôi sao?”

“Ai muốn,..... Ngó ngó..... Nhớ cậu biến thái.....” Chu Hân đẩy đẩy Diêu Vọng Kỳ văn phong bất động trong ngực, “Cuối tuần này tôi vốn tính toán ngủ nhiều chút..... A a!”

Diêu Vọng Kỳ dùng hai ngón tay không hề báo trước mà cắm vào hậu huyệt sưng đỏ của Chu Hân, làm Chu Hân kích thích co rút vài cái.

“Cậu, cậu làm cái gì!” Chu Hân từ chối vùng vẫy, “Tôi không cần, tôi từ bỏ!”

“Ngoan, tôi chỉ là muốn giúp cậu đem bên trong rửa sạch sẽ mà thôi.” Diêu Vọng Kỳ ôm thắt lưng Chu Hân đem hân lại gần, nghiêng đầu ở trên gương mặt hân ấn một nụ hôn, “Nói cách khác cậu sẽ đau bụng.”

Nghe được Diêu Vọng Kỳ không phải lại muốn đối hân động dục, Chu Hân an tâm nhuỷ hạ thân thể, “Hảo, được rồi..... Cậu không cần xằng bậy nga.....”

“Yên tâm.”

Chu Hân nhăn mi nhăn nhịn cơ thể khác thường khi có vật xâm nhập gây ra cảm giác quái dị, ngón tay mang ra dịch trơn thuận theo chân chảy xuống làm cho hân nhịn không được cắn môi run rẩy.

Diêu Vọng Kỳ mỉm cười nhìn Chu Hân phản ứng, ngón tay chôn ở trong cơ thể hân bắt đầu có ý định lướt qua địa phương mẫn cảm, Chu Hân rất có cảm giác mà kìm nén.

“..... Ngó,..... Ngó ân.....”

“..... Tiểu hân tử, cậu xem.” Diêu Vọng Kỳ cố ý tiến đến bên tôi Chu Hân thấp giọng trêu đùa, “Của cậu nơi này ăn thiệt nhiều dịch thể của tôi nha..... Giống như có thể mang thai nga.....”

“Ngó!” Chu Hân bản năng làm căng thân thể, cũng giảo nhanh ngón tay trong cơ thể, hân gắt gao nhắm mắt lại dùng cái trán đánh lên ngực Diêu Vọng Kỳ, “Không cần loạn, nói lung tung.....”

Diêu Vọng Kỳ nhẹ giọng mà cười cười, rồi hân mới chú ý tới thân thể Chu Hân có biến hoá, “Nga..... Tiểu hân tử cậu ngạnh nha, tay của tôi làm rất thoải mái sao?”

Chu Hân trừng lớn hai mắt cứng ngắc một chút, lập tức kích động mà xèo xèo kêu lên, “Mới, mới không phải! Tôi, tôi, tôi là.....”

“Phải không?” Ngón tay Diêu Vọng Kỳ lại dùng sức áp thượng chỗ rất mẫn cảm trong cơ thể Chu Hân, “Như vậy cũng thoải mái sao?”

“Y!” Chu Hân bị một chút kích kia dùng sức uốn cong cơ thể, trên tay Diêu Vọng Kỳ bắt đầu run run.

Diêu Vọng Kỳ cúi đầu cười vài tiếng, đem Chu Hân cho hân ngồi ở bồn tắm bên cạnh, còn mình vừa vịn tiến vào giữa hai chân hân.

“Di,..... Hảo lạnh!” Dựa vào vách tường lạnh lẽo, Chu Hân đột ngột co rút một chút.

“Đến làm chuyện thoải mái đi.”

“Gì,..... Không cần, tôi không cần..... Ô a, di?” Cảm giác giữa hai chân tính khí bị nhét vào một nơi ẩm áp ướt át, trong nháy mắt Chu Hân có chút nước mắt bị bức ra, sắc mặt đỏ bừng, “Cậu làm cái gì, làm cái gì..... Ô ô.....”

“Ân?” Phát ra tiếng chấn động làm cho miệng khối thịt nhẩy lên một chút, Diêu Vọng Kỳ hai mắt nhìn thân tình đỏ bừng, theo khe hở thấy được Chu Hân, “Không thoải mái sao?”

“Không phải,..... Ô ân.....”

Nơi mẫn cảm yếu ớt bị đầu lưỡi linh hoạt quần quanh, liếm lộng hút lấy, Chu Hân siêu cấp e lệ lại sợ hãi mà gắt gao che miệng mình, thân thể tùy theo khoái cảm bùng nổ mà một trận lại một trận run rẩy.

Ngón tay Diêu Vọng Kỳ chôn ở trong cơ thể Chu Hân cũng đang ra sức quấy lấy, ngón cái một bên kìm song túi dưới đáy chậu. (=v= 2 quả ý ý).

“Ha,..... A a..... Như vậy,..... Hảo.....”

Diêu Vọng Kỳ thoáng dừng lại ngăn chặn hai chân Chu Hưu đang lộn xộn, bắt nó vững vàng mà để trên vai, “Lộn xộn cẩn thận ngã xuống nga, tiểu hầu tử.”

“A a,..... Không cần..... Ô a..... Không được nói chuyện.....”

Chu Hưu rưng rưng vịn vẹo phần eo, hai tay vô thức nắm đầu Diêu Vọng Kỳ, đầu lưỡi linh hoạt phía dưới co rút.

Đem bốn ngón tay cắm vào nhuyển huyết nóng ầm, Diêu Vọng Kỳ khẽ cắn đầu đỉnh mẫn cảm, cuối cùng hút lấy thật mạnh, nuốt vào trong miệng chất lỏng có chút tinh nồng.

Sau đó vươn song chưởng tiếp lấy thân thể đang nức nở run rẩy.

Ta khát ta khát ta khát!

Con mẹ nó mị hí mất vô sỉ!!! Một ngày nào đó tôi nhất định phải cường bạo cậu đến chết!!!

Chu Hưu lại trừng lui một cái đi theo sau hần, cách đó không xa thấy hắc tây trang nam, hắc tây trang nam này tất cả đều là do Diêu Vọng Kỳ phái tới nói phải đóng gói hộ tống hần về nhà bảo tiêu này đều là xem thiếu gia nhà mình phân phó đi tới đi lui .

Nửa thời gian sau, Diêu Vọng Kỳ ôm Chu hầu hơi thở mong manh sắc mặt hồng hồng đi ra khỏi phòng tắm Lâm Khi.

“Úc, tôi khát, làm ơn nói cho tôi biết các cậu đã làm gì lớn tiếng trong phòng tắm nhà tôi a.” Bàn ăn đợi Lí Dục thành thực mở tủ lạnh lấy đồ ăn làm bữa sáng, Lâm Khi thấy hai người xuất hiện liền nhắc tới.

“Đương nhiên.”

Diêu Vọng Kỳ đem Chu hầu mềm nhũn để ở trên ghế bên cạnh mình, cũng không phản đối Lâm Khi xuất ra di động đối mặt Chu Hưu chụp ảnh.

“Thật sự là xuân tâm nhộn nhạo gọi cảm tiểu kỹ nữ a, hầu tử.” Lâm Khi cười đến thực sung sướng.

Ngồi phịch ở trên ghế Chu Hưu đối hần chỉ chỉ ngón tay mới lâm vào trạng thái hôn mê, đối với người bên ngoài có kêu to cũng không phản ứng.

“Tiểu hầu tử ở tại nhà cậu bao nhiêu lâu?” Diêu Vọng Kỳ hỏi bất thành linh.

Lâm Khi sững sốt, “Ách..... Tôi cũng đã quên, dù sao cũng thật lâu, hầu tử trước kia muốn gặp chuyện trọng yếu gì đó,cũng có trở về nhà trọ lão ba hần, sau đó cũng không trở lại nữa.”

“Hắc, cậu không cần hiểu lầm nga, tôi cùng hầu tử cái gì cũng đều không có phát sinh!”

Diêu Vọng Kỳ cười, nhìn bảo tiêu liếc mắt một cái, rồi giống cô gái giang hai tay ôm lấy mình giống như sắp bị mất trinh tiết mà lui ở trên ghế, Lâm Khi tràn ra một nụ cười khinh bỉ sáng lạn, “Này tôi đương nhiên biết, hai người nhất định bị người ăn, tiểu bất điểm cùng một chỗ có thể muốn làm gì.”

Sau đó hần không nhìn Lâm Khi kêu gào, không cần nguyên rửa hần, xoay người đem Chu Hưu đánh thức.

Sau đó nửa giờ, bị cưỡng bức, cảm dỗ, thuyết phục, Chu Hưu cùng Diêu Vọng Kỳ đến trước căn nhà trọ nhỏ đến rách nát cùng đáng thương của lão ba.

Đáng giận..... Chu Hưu bước từng bước khó khăn, chân hần bây giờ đã mỗi nhừ, hơn nữa thân thể ở chỗ sâu còn một trận trướng đau.

Tôi nhất định phải cường bạo mị hí mất đến chết, tôi nhất định phải cường bạo chết mị hí mất,tôi nhất định phải cường bạo chết mị hí mất, tôi nhất định phải cường bạo chết mị hí mất!!!!

Một bên ở trong lòng mắng thuận tiện ngấm lại sẽ đối Diêu Vọng Kỳ thi hành khổ hình dạng gì, Chu Hưu để Diêu Vọng Kỳ cùng đám hắc tây trang cách nhà trọ không xa chờ hần, còn mình trở về thu thập vài thứ.

Đứng ở trước cửa nhà trọ loang lổ, Chu Hưu phiền muộn kêu sách một tiếng.

Hần đã thật lâu không có trở về nơi này.....

Theo trong trí nhớ hần tới nay, tại nơi nhỏ hẹp cũ nát này, mỗi ngày đối mặt chính là lão ba hần uống say là tức giận cùng bạo lực, lúc hần làm công lại không để phòng làm toàn bộ tiền công bị lão ba hần lấy đi, có đôi khi còn phải chịu đựng ba hần mang về kỹ nữ với giá rẻ.

Điều này diễn ra lúc hần ở đến khi có cơ hội trốn đi, lập tức không quay đầu lại mà chạy, thề không bao giờ trở về.

Phiền muộn mà thở dài, Chu Hần thân thủ mở cửa. Hần dự đoán lão nhân kia hiện tại sẽ không có ở nhà, hơn nữa hần trở về để lấy vài thứ mà thôi.....

Kết quả trước mặt xông vào mũi mùi rượu đã chứng minh hần đoán rằng sai lầm, một lão nam nhân trung niên lúi thúi nằm ở trên sofa cũ nát, một tay lấy chai bia ở sàn nhà đã trống không. Hần ngẩng đầu, hai mắt vẫn đục tơ máu nhìn hướng người mở cửa.

“Yêu, Xú tiểu tử còn nhớ rõ mà trở về a.”

Chu Hần không phản ứng lại hần, kính tự lái xe gian góc tìm kiếm muốn bắt gì đó.

“Uy uy, lão tử cậu đang hỏi người còn làm bộ không có nghe đến a, Xú tiểu tử, người càng ngày càng không gia giáo nga.” Nam nhân trung niên cũng theo tới phòng Chu Hần, tựa vào khung cửa hừ cười.

Chu Hần như trước không nói chuyện, chính là cầm trong tay thứ gì đó dùng sức nhét vào túi tiền, sát qua bên người nam nhân trung niên đi ra ngoài.

“Uy, ta nói còn chưa nói hết.” Nam nhân trung niên cầm trụ bả vai Chu Hần, “Lâu như thế không trở lại, cũng nên lấy chút tiền hiệu kính lão tử người một chút đi?”

“Đi tìm cái chết đi, lão nhân.” Chu Hần lạnh lùng mà phun một tiếng, giải khai hai tay nam nhân trung niên

Nam nhân trung niên vừa nghe, bỗng nhiên nổi giận mà ném bình rượu trong tay xuống, nhấc áo Chu Hần dùng sức đem hần đặt ở trên tường, “A? Người cho là người nói chuyện với ai! Xú tiểu tử đừng tưởng rằng người cánh lớn nha! Đệt mẹ!”

“Đệt! Tử lão nhân buông! Ta mới không có tiền cho người đồ phế vật này!” Chu Hần mãnh mẽ giãy dụa.

“Con mẹ nó Xú tiểu tử người thiếu ăn hủ! Đệt mẹ người cũng dám, ” Bởi vì Chu Hần giãy dụa mà làm cho áo hần bị xé một mảnh lớn, lộ ra hân ngân Diêu Vọng Kỳ để lại trên người hần, nam nhân trung niên sững sốt một chút lập tức sở sàng bật cười, “Xú tiểu tử đột nhiên trở nên kiêu ngạo như thế..... Nguyên lai là bò lên người nam nhân a? Sao vậy, nam nhân của người có tiền sao? Gọi hần đến cho ta chút tiền hoa nha.”

Chu Hần lập tức nghĩ đến Diêu Vọng Kỳ kia luôn đối chính mình cười đến ôn nhu sáng lạn, hần gầm nhẹ một tiếng, toàn lực huy một quyền trúng mũi lão ba hần, thừa dịp nam nhân trung niên ăn đau, phản ứng không kịp mà lao ra khỏi nhà trọ.

Mà khi đứng ở khu nhà cấp cao trước cửa nghênh đón vợ, Diêu Vọng Kỳ nhìn thấy Chu Hần một thân chật vật, sắc mặt tối tăm mà đứng ở trước mặt hần.

“Tiểu hần tử?”

Nghe xưng hô, Chu Hần cả người chấn động mạnh, một đôi ánh mắt chim trả mầu lập tức tích khởi dòng nước mắt trong suốt.

Diêu Vọng Kỳ nghiêng đầu, lập tức liền đoán được đã xảy ra chuyện gì. Hần từng bước tiến đến, đau lòng đem Chu Hần kéo vào trong lòng ngực.

Cảm giác được lòng ngực ẩm ướt, vẻ mặt lạnh như băng mà muốn cho người nào đó trả giá đại giới.

6. Chương 6

Diêu Vọng Kỳ ghé vào chiếc giường màu lam, Chu Hầu bởi vì hảo hảo phát tiết một hồi cũng chính là nguyên rửa ba hần mà đang ngủ say sưa, hoàn toàn không bởi vì ánh mắt nóng rực của Diêu Vọng Kỳ mà thanh tỉnh.

Cuối cùng tiến tới tiểu hầu tử đang nằm.

Diêu Vọng Kỳ cúi người hôn sau gáy Chu Hầu, làm người đang ngủ mơ hồ ô vài tiếng. Ven theo đường cong của lưng một đường đi xuống, ngón tay thon dài nhẹ nhàng bài khai cánh mông vểnh, ở hậu sưng đỏ vuốt ve từng nếp nhăn.

“Ân, ân.....” Người tóc vàng ở gối đầu quơ quơ đầu, mơ hồ mà mở nửa con mắt, lại xoay xoay mông, nghĩ muốn đem cái thứ chán ghét đang quấy rầy hần ngủ vắng ra.

Diêu Vọng Kỳ một bên cười nhẹ, một bên hôn tới rãnh mông, ở huyết khẩu ngón tay cũng từ từ hai ngón tiến vào.

“Ngô, ô!” Chu Hầu túm gối đầu giẫy dụa, “Không cần,..... Biến thái, biến thái.....”

Diêu Vọng Kỳ gặm một ngụm cánh mông Chu Hầu khiến nó co dãn run rẩy, rồi mới một chút một chút ngậm chuyển qua ngón tay đang khuếch trương ở huyết khẩu, đầu lưỡi nhẹ nhàng mà đụng vào cùng ngón tay tridu sáp mà nộ ra vách tường phấn nộn.

Chu Hầu ngạnh ra một tiếng mà hoảng sợ khóc, ngay cả thân thể đều cương, “Người làm, làm cái gì..... Không cần..... Đầu lưỡi.....”

Không để ý đến Chu Hầu kêu khóc, Diêu Vọng Kỳ khê cần nộ vách tường nộn thịt, lại bỏ thêm một ngón tay khuếch trương, huyết khẩu cũng đã ẩm ướt.

Tiếp theo hần đem đầu lưỡi đi vào, nộ vách tường bởi vì chủ nhân khẩn trương mà co rút lại. Hơi thở nóng rực phun ở cánh mông, khơi dậy từng đợt run rẩy không theo quy luật.

Ở trong cơ thể, ngón tay kim hãm cơn đau nhức tuyến thể, Chu Hầu chôn ở trong gối đầu phát ra tiếng rên rỉ đứt quãng, cả người dồn dập mà run rẩy, rồi cả người thoát lực rơi vào ga giường.

Diêu Vọng Kỳ cuối cùng buông tha, huyết khẩu bị hần liếm mút tra tấn đến diễm hồng ẩm ướt, hần một lần nữa áp vào cái tai Chu Hầu hôn cần, đang nghẹn ngào nức nở khi cao trào.

“Bắn, ân?” Diêu Vọng Kỳ đưa tay tìm được dưới thân Chu Hầu, quả nhiên một tay bị dính một ít chất dịch ẩm ướt, “Thoải mái như thế?”

Chu Hầu không sinh lực quay sang hần, chính là đem khuôn mặt đều vui vào gối đầu, rất buồn bực muốn giết chính mình.

Diêu Vọng Kỳ bị chọc cười mà cười vài tiếng, hữu lực mà dùng một bàn tay nâng cái mông Chu Hầu lên, một tay kia bài khai cánh mông hần, làm cho cơn thịt cực đại ngạnh đến nhiệt trường tiến vào dững đạo.

“Ô, a a!” Trong cơ thể thoáng chốc bị nhồi vào thô bạo, Chu Hầu mạnh mẽ giương cổ cổ hết sức thở, gian nan mà ở cánh tay Diêu Vọng Kỳ vặn vẹo, muốn chạy trốn loại ma sát nóng rực này.

Diêu Vọng Kỳ chặt chẽ chế trụ thắt lưng Chu Hầu, lại dùng sức đưa cơn thịt thô to cường ngạnh vào trong huyết khẩu mềm mại, vách tường nộn thịt dày đặc bao trụ lấy, ở chỗ sâu trong dịch ruột cũng tiết ra, thuận lợi hưng mãnh va chạm.

Chu Hầu bắt lực mà ở gối lau động đầu, thân thể nhỏ xinh run rẩy mà cong lên, giống cây cung bị kéo căng. Hần sờ soạng bắt lấy bàn tay đang thủ *** bộ vị yếu ớt của hần, ý muốn đem bàn tay kia kéo ra, không nghĩ tới lại bị bắt lấy, biến thành tay chính mình bị bàn tay kia hướng bộ vị của mình thủ ***.

Theo cổ họng tràn ra một tiếng không thở nổi, dường như khóc âm, một chút giật mình co rút sau đó Chu Hầu gắt gao cầm bộ vị yếu ớt của mình không cho chính mình bắn ra lần thứ hai.

Giữa mơ hồ hắn nghe thấy tiếng Diêu Vọng Kỳ khẽ cười, rồi cả người hắn bị lật lại, một đôi bàn tay ấm áp cầm lấy tinh khí chính mình, mười ngón nhanh chóng lại để sau gối đầu, còn thịt tạm thời rút ra sau đó lại mạnh mẽ tiến vào.

Chu Hưu sợ run mà suyễn ra một tiếng khóc dài, dưới thân cầm chặt tinh khí bắn ra lần thứ hai. Hắn dùng lực túm lấy Diêu Vọng Kỳ chế trụ tay hắn, nam hài thân thể trắng nõn mềm mại tùy người trứu sáp phóng đăng lay động.

Diêu Vọng Kỳ thoải mái mà hừ nhẹ một tiếng, cúi xuống hôn hai mắt xanh biếc đầm lệ của Chu Hưu. Đôi mắt xinh đẹp này là hắn thích nhất trong các vị trí trên cơ thể, *** làm cho đôi mắt trong suốt biến màu lục bảo lại chuyển biến thành màu xanh biếc hấp dẫn, kêu gọi không làm người ta chán ghét.

Thần trí vốn mơ hồ, Chu Hưu khẽ nức nở như con cún nhỏ, cọ mặt Diêu Vọng Kỳ muốn hôn. Diêu Vọng Kỳ cười nhẹ. ngoan ngoãn hé miệng đón ý đầu lưỡi muốn tham tiến.

Sau đó đâm thật mạnh một cái cuối cùng, bắn ra có điểm loãng lần thứ ba. Diêu Vọng Kỳ đã ở nội vách tường kịch liệt co rút, bắn toàn bộ vào chỗ sâu nhất.

Mặt nhăn, chờ sau cao trào thối lui, Diêu Vọng Kỳ giương mắt chú ý tới đồng hồ trên vách tường kiểu Trung Quốc cổ điển, thời gian đã không còn sớm, hắn ai nha một tiếng, ôm lấy Chu Hưu thất thần xui lơ từ phòng ngủ vào phòng tắm.

“..... Ta nhất định phải mặc thành như vậy sao?” Được Diêu Vọng Kỳ ôm, Chu Hưu thanh âm khàn khàn hỏi. Hắn miễn cưỡng mà giơ lên tay áo mềm mại bao trùm tay hắn, ở trước mắt Diêu Vọng Kỳ quơ quơ.

“Àn, mụ mụ biết tiểu hầu tử ngươi không có quần áo có thể mặc, sau liền giúp ngươi chuẩn bị tốt, không vui sao?” Diêu Vọng Kỳ nghiêng đầu đánh giá một chút, hắn vừa rồi giúp Chu Hưu chọn tốt trang phục. Một bộ xanh nhạt gấm đường trang, thực giống màu mắt tiểu hầu tử, thực đáng yêu nha.

“Không phải.....” Chu Hưu cúi đầu xả tay áo, lắc đầu. Kỳ thật hắn vốn đối bộ quần áo này không gì ý kiến chính là loại quần áo này khác trang phục hàng ngày nên không được tự nhiên mà thôi hơn nữa nghe thấy là mụ mụ mị hí mắt chuẩn bị, hắn trong lòng cảm thấy được nóng nóng, ngay cả hốc mắt cũng là vậy.

Nhìn Chu Hưu cúi đầu không nói lời nào, Diêu Vọng Kỳ đại khái biết hắn suy nghĩ cái gì, hắn cười cười, khinh niết cầm Chu Hưu cho hắn một cái hôn, “Mụ mụ nàng thực thích ngươi nga, nàng nói nàng cuối cùng có một đứa con đáng yêu có thể thương yêu nha.”

Hắn sống chết ôm Chu Hưu hôn đến không thở nổi mới chịu đẩy cửa đi ra.

“Ba mẹ sớm.” Diêu Vọng Kỳ nhíu mày, có chút mới lạ mà đánh giá trước mắt chỉ có cha mẹ dùng cơm thất. Thú vị..... Bình thường a Lân lúc này đã sớm hội ngồi phịch ở ghế trên oán giận, hôm nay thế nhưng so với chúng ta còn tối trẻ?

Như trước nghiêm túc Diêu Kinh Thiên uy nghiêm mà gật đầu, cầm chén trà, trong đó một con mắt nháy ý bảo Diêu Vọng Kỳ cùng Chu Hưu ngồi. Mà Diêu phu nhân còn lại là vẻ mặt vui vẻ mà nhìn Diêu Vọng Kỳ trong tay cùng Chu Hưu, với độ đồ nằng tể mĩ lựa chọn.

Chu Hưu thấy Diêu phu Diêu mẫu có chút mặt đỏ bừng, Diêu Vọng Kỳ cố tình lại cố ý đem hắn đặt ở bên cạnh Diêu phu nhân, hắn ngó vài tiếng, chính là hắn nên vẫn an cùng cách xưng hô.

Diêu Vọng Kỳ cười, thân thủ qua lại vuốt ve lưng Chu Hưu trấn an hắn, “Không thành vấn đề, tiểu hầu tử, liền noi theo ta nói vẫn an như vậy đi, ba mẹ hội thật cao hứng, ngoan.”

Cuối cùng hắn hôn nhẹ cái lỗ tai phiếm hồng của Chu Hưu làm như cổ vũ.

“Ngô..... Ngô.....” Chu Hưu gắt gao niết bàn duyên, khản trương mà giương mắt nhìn, vẻ mặt tuy rằng không biết bọn họ đang nói cái gì nhưng là phi thường chờ mong -Diêu phu nhân, tuy rằng làm bộ uống trà nhưng là rõ ràng nghe lén bọn họ nói chuyện -Diêu lão cha, rồi mới hít sâu một hơi, “Cha,..... Cha, mẹ..... Mẹ, sớm an.....”

Sau khi Chu Hưu nói xong liền lập tức sắc mặt bạo hồng mà đem chính mình vùi vào tay áo rộng thùng thình, cả người run rẩy lợi hại.

Diêu phu nhân che miệng, vẻ mặt cảm động mà nhìn đứa con thân sinh nói, “Nhất định phải làm cho đứa nhỏ này trở thành con ta, hôm nay phải đi làm thủ tục!”

“Đã biết, mẹ.”

Diêu giơ lên trời ngoéo ... khước miệng, cho đứa con một cái cân nhắc.

“Thân ái, tiểu hầu nhân.” Còn nghe không đủ Diêu phu nhân ôn nhu mà nâng lên mắt trướng hồng của Chu Hầu, “Tái kêu một lần cho mẹ nghe, được không?”

Chu Hầu cảm thấy thẹn đều nhanh muốn khóc, chính là hấn vẫn là không có biện pháp cự tuyệt phu nhân ôn nhu xinh đẹp, “..... Mẹ, mẹ..... Mẹ.....”

Diêu phu nhân tâm hoa nộ phóng ở trên gương mặt Chu Hầu hôn một cái, “Bé ngoan, Vọng Kỳ sao không sớm một chút mang người về nhà chứ..... Sau này nếu Vọng Kỳ khi dễ người, đến cùng mẹ nói, mẹ nhất định giúp người, có biết hay không?”

Chu Hầu nhỏ giọng nức nở gật đầu, rồi mới bị Diêu Vọng Kỳ một phen kéo qua, “Ta sẽ không khi dễ tiểu hầu tử đâu, mẹ người suy nghĩ nhiều.”

Diêu Vọng Kỳ cúi đầu hôn Chu Hầu đang cắn chặt môi, “Đúng không, tiểu hầu tử.”

“Úc, xem ra ta gì cũng đúng vậy.”

Diêu Vọng Lâm thanh âm truyền đến tiếng bước chân, ngồi xuống bên cạnh Diêu Vọng Kỳ, mặt khác là một tiếng bước chân xa lạ nữa.

“Bá phụ bá mẫu hảo.” Thô ách thanh âm trầm thấp khiến cho Diêu Vọng Kỳ chú ý, hấn như trước gắt gao ôm Chu Hầu ngẩng đầu thấy một nam sinh cao lớn cường tráng ngồi vào cạnh Diêu Vọng Lâm cùng Diêu Kinh Thiên.

Có một đầu tóc đen bay lên tựa như tông mao sư tử diện mạo cường dã thô khoáng, vạm vỡ.

“Hấn là Ngô Huyền Sư, đồng học ta, Bạch Liễm hấn là có nói với các người đi.” Diêu Vọng Lâm lười nhác mà nói, hướng người hầu thêm một chén cho nam sinh kia.

“Hấn chính là đánh với người ngang tay?” Diêu Kinh Thiên đánh giá, tên là Ngô Huyền Sư.

Diêu Vọng Lâm gật gật đầu, “Ngày hôm qua tan học chúng ta đánh tới quên thời gian, trường học tới nhà có điểm gần, cho nên ta liền lưu sư tử qua đêm.”

“Không cần bảo ta là sư tử, mị hí mất.” Ngô Huyền Sư nhìn không chớp mắt mà tránh trứ thức ăn trên bàn cơm, theo cổ họng xuất ra thanh âm tựa như dã thú rít gào.

Cùng a Lâm bắt phân thắng bại? Diêu Vọng Kỳ có hứng thú mà đối đệ đệ song bào thai nhú mày, mà Diêu Vọng Lâm cũng chọn mi làm như đáp lại.

Cuối cùng theo Diêu Vọng Kỳ trong tay gãy ra, Chu Hầu nhìn nhìn Ngô Huyền Sư mới xuất hiện, lại nhìn nhìn một tay đầu xanh giống như chán chết, Ngô Huyền Sư kì thật vẫn nhìn chòng chọc Diêu Vọng Lâm, nhú nhú mày.

Tổng cảm thấy được hai người kia trong lúc đó có cái gì đó, hoặc là mị hí mất lười nhác đối Ngô Huyền Sư này có cái gì.

Sau đó một cỗ áp lực, Chu Hầu quay đầu thấy vẻ mặt Diêu Vọng Kỳ “Người đoán rất đúng” biểu tình cười đối hấn nháy mắt mấy cái, yêu thích không buông tay mà sờ sờ mái tóc vàng mềm mại.

“Hấn hấn là xem như Trục lý của người đi?” Diêu Vọng Kỳ ghé vào bên tai Chu Hầu nói.

Chu Hầu không chút do dự làm một quả xương sườn lên hấn.

7. Chương 7

“..... Táp mao?”

Chu Hầu nhả mi, thân thủ chọt chọt Lâm Khỉ đang hoá trang như tử thi, “Hắc, tap mao ngươi treo sao?”

Bị chọt không thoải mái mà vắn vẹo một chút, quay đầu lộ ra một đôi mắt khóc đến xưng đỏ, “..... Còn không có..... Nhanh.....”

“Dựa vào, ngươi là bị người cường bạo,ác?”

Lâm Khỉ không ra tiếng, chính là tiếp tục trưng ánh mắt hồng toàn bộ,mặt tội nghiệp mà nhìn Chu Hầu càng ngày càng hoảng sợ.

“Dựa vào a! Ngươi thật sự bị người cường bạo? Ai?”

“Ngươi nói nhỏ thôi.....” Lâm Khỉ hơi thở mong manh mà nói, “Đầu của ta đau muốn chết.....”

“Úc, được rồi.” Chu Hầu lui đến trước mặt Lâm Khỉ, kiên cường nói giọng nhỏ nhất đối Lâm Khỉ nói, “Có người thật sự cường bạo ngươi?”

“Ta cũng không biết kia có tính cường bạo không.....” Lâm Khỉ quơ quơ đem đầu Chu Hầu ấn xuống, lại bởi vì một chút động tác quá lớn dẫn đến trán đau,mà kêu ai một tiếng, “Ngay từ đầu rất đau..... Chính là đến lúc sau cũng rất thoải mái..... Hơn nữa hần vẫn thực ôn nhu.....” (=v=lll)

“Gi? Vậy ngươi bộ dáng này là như thế nào?”

“Là cái rắm..... Say rượu ngươi cũng không phải chưa từng có.” Lâm Khỉ đánh một cái ngáp thật to, “Hơn nữa đêm qua hần căn bản không cho ta ngủ, mặc kệ ta rống, cầu cũng không dừng.”

“..... Ngươi một mực nói hần hần hần, rốt cuộc là ai?”

“Là Lí Dục đi.”(=v= anh này ghê quá) Cả buổi sáng cũng không gặp người, thân ảnh Diêu Vọng Kỳ xuất quỷ nhập thần mà đứng ở phía sau Chu Hầu, “Hần theo ta nói.”

“Hần ngay cả này cũng báo cáo với ngươi sao?” Lâm Khỉ ngốc lảng hỏi.

“Hần chính là theo ta nói hần đêm qua với ngươi cùng một chỗ.” Diêu Vọng Kỳ giả hoạt cười cười, “Không nói cho ta biết chi tiết, nếu ngươi là lo lắng cái này.”

“Gi? Lí Dục? Táp mao ngươi khi nào cùng hần cảo thượng, sao ta không biết?” Chu Hầu nhìn Lâm Khỉ mặt đỏ lộ ra nụ cười tà ác dễ tiện, hung hăng đánh lưng Lâm Khỉ một chưởng, “Khỉ, phá thân cũng không theo ta nói, có phải hay không bằng hữu chứ!”

“Biến!” Lâm Khỉ kêu đau một tiếng, dùng sức mà cho Chu Hầu một ngón giữa.

Kế tiếp,cả ngày Chu Hầu đều vui vẻ tìm cơ hội trêu chọc Lâm Khỉ đang một bộ nhuyển nhụy nằm úp sấp.

Mà bình thường hận không thể lúc nào cũng khắc khắc đều dính bên người Chu Hầu,Diêu Vọng Kỳ ngược lại cơ hồ cả ngày cũng không thấy bóng dáng, thẳng đến sau khi tan học, đội diễn kinh luyện tập đã xong đương nhiên Lâm Khỉ bởi vì thân thể không khoẻ hại hần thiếu chút nữa bị giáo luyện chôn sống ở sân thể dục Diêu Vọng Kỳ mới xuất hiện ở cửa ôm hần đang liều mạng đùa giỡn.

“Ấn, ừ..... Dừng tay, biến thái!” Chu Hầu ở trong ngực chắc chắn của Diêu Vọng Kỳ phí công giãy dụa, tránh né Diêu Vọng Kỳ dùng ở trên cổ hần muốn hôn, “Ngươi không phải còn có việc phải vội, còn không mau đi.....”

“Ai, ta cũng không nghĩ muốn rời ngươi lâu như thế a, tiểu hầu tử.” Diêu Vọng Kỳ vẽ mặt đau thương mà nói, “Chính là lão cha công đạo nhiệm vụ, công ty có chút vấn đề nhỏ, ta gần nhất sẽ có chút vội a, tiểu hầu tử có thể hay không nghĩ muốn ta?”

Chu Hầu không nói chuyện, chính là lẳng lặng mà nhìn Diêu Vọng Kỳ mặt treo mác nụ cười tươi.

Diêu Vọng Kỳ nghiêng đầu, “Xảy ra chuyện gì?”

“..... Hội rất nguy hiểm sao?” Chu hầu lẩm bẩm hỏi.

Diêu Vọng Kỳ sửng sốt một chút, lập tức xuất nộ cười siêu sáng lạn, làm cho Chu Hầu thẹn quá hoá giận mà khua quyền muốn đánh.

Thoải mái mà cầm tay Chu Hầu khua tới, Diêu Vọng Kỳ kim lòng không đậu mà hôn đôi môi mềm mại của tình nhân, “Nga, yên tâm đi, tiểu hầu tử, chính là xử lý chút chuyện sinh ý, không ai bị thương, còn có Lí Dục theo ta, không có nguy hiểm.”

Chu Hầu bị hôn nức nở vài tiếng, gian nan mà lướt qua nụ hôn, “Được rồi, vậy người còn không mau đi? Ta xem trên TV người làm ăn không phải đều thực chán ghét muộn sao?”

Diêu Vọng Kỳ thấp giọng cười cười, “Úc, tiểu hầu tử, đôi khi làm cho mọi người chờ một chút, là phương pháp biểu hiện uy nghiêm thật tốt. Đừng lo lắng cho ta, buổi tối trước đừng ngủ đợi ta được chứ? Ta nghĩ phải ôm người một cái mới ngủ tiếp.”

“Người mới không có khả năng chỉ biết ôm ta một cái.....” Chu Hầu hàm hồ mà oán giận, lại bị Diêu Vọng Kỳ cười hôn vài cái.

“Thật có lỗi quá rầy.” Một đạo giọng nam trầm thấp thành thực xen vào hai người, “Ta tìm Chu Hầu đồng học.”

Diêu Vọng Kỳ cùng Chu Hầu theo tiếng nhìn lại, một vị đứng ở bên người Diêu Vọng Kỳ cũng không lùn, nam nhân anh tuấn chọn mi nhìn bọn họ, “Diêu tiên sinh, đã lâu không thấy.”

“A, Lục Cảnh Quan, nghe nói các người phá một vụ buôn lậu súng ống, quản lí Đông Hoa giúp phải không?”

“Ta chỉ quản phi tự nhiên hình án tử vong” Bị gọi, con người Lục Cảnh Quan nhìn chăm chăm Diêu Vọng Kỳ mỉm cười xảo quyệt, “Bất quá ta nghe nói bang phái nhận được tình báo nặc danh mới làm xong, không hiểu được là ai cho tình báo đây.”

“Đây là tác dụng của nặc danh, không phải sao? Có lẽ chính là người nào đó tốt đi.” Diêu Vọng Kỳ thủy chung đem Chu Hầu xuống mặt đất, “Người tìm Chu Hầu có chuyện gì?”

“Yên tâm, ta không phải tới bắt người, cũng không phải đến tìm nhân chứng.” Lục Cảnh Quan nhún nhún vai, “Chính là cần hẩn chỉ ra và xác nhận cá nhân mà thôi.”

“Như vậy a, ta đây cũng không hảo quấy rầy chuyện cảnh sát.” Diêu Vọng Kỳ xoay người hôn mặt Chu Hầu, “Chờ ta về nhà nga, tiểu hầu tử.”

Rồi hẩn ngồi vào tân sĩ một bên đang chờ đợi, ly khai giáo môn.

Đợi cho tân sĩ màu đen đuôi xe đều nhìn không thấy, Chu hầu mới quay đầu nhìn Cảnh Quan đứng ở trước mặt hẩn, “Ta vì cái gì phải đi cảnh cục?”

Lục Cảnh Quan xuất ra Cảnh Huy cho Chu Hầu xem, “Ta là Lục Quân Ti, cảnh sát tổng cục trọng án tổ trưởng tổ phí, hai giờ trước phát hiện một khối thi thể ở khu khách sạn Hậu Hạng, tựa hồ là phu6 thân của người, bởi vì trên người không có giấy chứng nhận gì, cho nên cần người tới cảnh cục một chuyến xác nhận thân phận hẩn.”

Chu Hầu trong đầu trống rỗng. Hẩn không biết tại sao vào xe công vụ của Lục Quân Ti cảnh quan, cũng không nhớ rõ vì sao tới tổng cục cảnh sát, chính là khi hẩn phục hồi tinh thần lại, hẩn đã đứng ở tổng cục pháp y, trước bàn giải phẫu, trên bàn phủ một tấm vải trắng che kín thi thể.

Cảm giác người thực ôn nhu pháp y đi đến trước mặt hẩn, “Người chuẩn bị tốt chứ?”

Chu Hầu nuốt nước miếng một cái, cứng ngắc gật đầu, cho pháp y xốc lên bạch bố

“Tiểu hầu tử?” Mới vừa Về đến nhà, Diêu Vọng Kỳ mở đèn phòng ra, đối người trên giường kia chọn mi, “Người hôm nay không đi ăn bữa tối, ba mẹ thực lo lắng người nha.”

Chấn bông kéo ra mà giật giật, sinh vật bên dưới không có dấu hiệu muốn ra.

Diêu Vọng Kỳ thở dài mà cười thành tiếng, đi lên phía trước ngồi vào bên giường, vuốt ve cái đầu đang lồi ra khỏi chăn bông, “Ta trước tắm rửa một chút, rồi ta cho người đi chuẩn bị một chút đồ ăn khuya ở phòng ăn, được không?”

Hắn cúi người hôn hôn chăn bông, đứng lên hướng phòng tắm lại cảm giác tay áo bị giữ chặt. Diêu Vọng Kỳ quay đầu lại, thấy một đôi mắt chim trả màu nước mắt lưng tròng đáng thương hể hể địa nhìn hắn.

“Ngoan, ta rất nhanh sẽ trở lại.” Diêu Vọng Kỳ bắt lấy tay áo chính mình, hạ xuống một nụ hôn trên tay Chu Hân

Sau mười phút đồng hồ, còn mang hơi nước ẩm, Diêu Vọng Kỳ liền tiến về phía người đang nằm trong chăn bông, mặt trong mặt sinh vật dùng tứ chi đang ôm gấu gao..

“Xảy ra chuyện gì? Thân ái.” Diêu Vọng Kỳ chậm rãi rút tay ra lau hết nước mắt trên mặt Chu Hân, “Người cảnh giác khi dễ người?”

Oa ở trên ngực Diêu Vọng Kỳ cái đầu màu vàng quơ quơ, môi mấp máy hiện đến hôn Diêu Vọng Kỳ.

Diêu Vọng Kỳ than nhẹ thành tiếng, thuận theo Chu Hân mà hé miệng, làm cho đầu lưỡi ẩm áp trực tiếp mà nhả nhụy lướt qua các nơi trong khoang miệng.

Thở dốc rời đi môi Diêu Vọng Kỳ, Chu Hân lưu luyến lại hôn vài cái, ven theo khóe miệng một đường hôn môi đến xương quai, từng chút cởi ra dục bào của Diêu Vọng Kỳ hôn đến trong ngực.

“Ân.....” Cảm giác một giọt nước mắt nóng hổi dừng ở trên người, Diêu Vọng Kỳ chính là ôn nhu mà sờ tóc Chu Hân, không nói gì.

Hôn lên cơ thể Diêu Vọng Kỳ theo từng đường cong rõ ràng, Chu Hân thủy chung đều không có ngừng đầu, chính là vẫn hôn, như là phải xác định cái gì đó dường như chậm rãi mà cẩn thận, ngẫu nhiên ở nơi miễn cưỡng của Diêu Vọng Kỳ nhẹ nhàng hút lấy.

Diêu Vọng Kỳ thoải mái mà hừ nhẹ, Chu Hân hôn vào hắn dĩ nhiên gắng gượng tinh khí thô to mà khởi động nửa người trên, chống lại hơi nước nồng lung từ đôi mắt chim trả màu, hắn cười nhẹ nhu nhu cái tai phỉm hồng của đối phương.

Chu Hân có chút e lệ mà vươn đầu lưỡi liếm linh khẩu đang chảy ra troc dịch, ánh mắt chăm chú nghiền ngẫm nhìn vật nóng phía trước, lại hé miệng hàm trụ tinh khí nóng rực.

Của Diêu Vọng Kỳ rất thô lại quá lớn, Chu Hân cố gắng hé miệng cũng nuốt không được cả cán, mà đầu đỉnh cũng đỉnh đến yết hầu làm cho hắn nhịn không được theo phản xạ muốn nôn.

Nhẹ nhàng niết cầm Chu Hân giúp hắn điều chỉnh đến vị trí thoải mái, Diêu Vọng Kỳ thân thủ lau đi nước mắt từ khóe mắt bị bức ra.

Chu Hân dò xét từng đợt, nuốt bọt không thể khống chế mà theo khóe miệng chảy xuống, dính ướt cả cằm cùng cổ. Hắn nghe theo Diêu Vọng Kỳ ở bên tai nhẹ giọng dẫn đường, ngốc ngếch sử dụng đầu lưỡi cùng môi.

“... A, ân.....” Một tay nhẹ nhàng bày cho Chu Hân dẫn dắt, Diêu Vọng Kỳ thoải mái mà thở dốc, đôi ánh mắt ướt át khiêu khích của tình nhân mà liếm môi.

Chu Hân thật cẩn thận mà phun ra nuốt vào cự vật trong miệng, quỳ đến thắt lưng Diêu Vọng Kỳ, giúp Diêu Vọng Kỳ khẩu giao, khuếch trương qua huyết khẩu sau để trên cự vật thô to. Hắn chậm rãi trầm hạ thân thể xuống, một chút một chút mà đem vật cứng nóng rực nuốt chửng trong thân thể.

Chu Hân ngửa đầu, ngay từ đầu nước mắt vẫn không dừng, thuận hai má trộn lẫn với mồ hôi. Hắn nắm chặt tay Diêu Vọng Kỳ, mười ngón cùng bầu vào đau đến không chịu buông ra.

Diêu Vọng Kỳ cái gì nói cũng không có nói, chính là không ngừng hôn đôi môi Chu Hân đang nghẹn ngào khóc, không có nhanh quá tiết tấu trừu sấp, làm cho miệng Chu Hân tự xoay xoay thắt lưng, cảm thụ khoái cảm từ nội vách tường đè ép tính khí.

Nhìn bộ dáng Chu Hầu mỗi mệ, Diều Vọng Kì cầm lên cái mông của hắ, bắt đầu dùng lực mà đem tình khí sáp đến chỗ sâu nhất rồi lại hung hăng rút ra, hung hắ va chạm bức Chu Hầu không bao lâu liền đặt đến cao trào, mà Diều Vọng Kì liên tục trứ sáp cùng nội vách tường co rút cũng bắt đầu bắ ở trong dưỡn đạo ẩm ướt.

Cao trào qua đi, Chu Hầu nằm úp sáp ngã vào trên người Diều Vọng Kì, nức nở khóc trở nên càng lúc càng lớn, hắ cuối cùng chịu không nổi mà khóc rồ.

“Lão nhân hắ,..... Lão nhân hắ thật sự đã chết.....” Chu Hầu khóc thút thít nói, “Pháp y nói,... Nói hắ còn trúng độc mà chết..... Chết ở khách sạn Hậ Hạng..... Hắ,..... Hắ xứng đáng.....”

Diều Vọng Kì im lặng mà nghe Chu Hầu thút tha thút thít nói nguyên nhân cái chết, cùng cảnh sát bước đầu điều tra. Không có chỗ nào khả nghi, cũng chỉ là một tử quỷ uống rượu uống đến chết bất đắc kỳ tử ở khách sạn Hậ Hạng. Không phải bị giết, nguyên nhân chết cũng không khả nghi.

Tử quỷ này là thân nhân cuối cùng cùng huyết thống với Chu Hầu. Chu Hầu cho tới bây giờ chưa cùng hắ lấy một ngày vui vẻ, tử quỷ này kết thân cùng mẫu thân là kỹ nữ nàng thậm chí ngay cả tiếng Trung cũng không rành chưa từng có một phụ thân có trách nhiệm, chính là một người trói buộc.

Hắ biết được cái chết này là thỏa đáng, chỉ còn lại có hắ một người độc thân trên cõi đời này, cô đơn hung mãnh mà tập kích tâm hồn Chu Hầu, hắ kêu to phủ nhận người này không phải thân sinh của hắ, nổi điên mà một đường chạy về Diều phủ.

Diều phủ mới là nhà của hắ. Tử quỷ kia cái gì cũng không phải.

Chính là vì cái gì nước mắt hắ cứ trào ra đến dừng không được?

Diều Vọng Kì mềm nhẹ an ủi, ôm thân thể Chu Hầu khóc đến run rẩy, thẳng đến khi hắ yên tĩnh mà ngủ. Hắ hôn hai má Chu Hầu đầy lệ, chặt chẽ mà đem hắ ôm vào trong ngực, nhắm mắt lại.

Sáng sớm, mắt Chu hầu khóc đến sưng vù cơ hồ không mở ra được, nhìn hắ đau lòng không thôi Diều phủ nhân lại cho hắ một cái ôm thật lâu, Diều lão ba tổng thích trang nghiêm cũng phá lệ mà đem Chu Hầu ôm đến trên đùi, che kín vết thương bị đao chém phải, bàn tay ấm áp nhẹ nhàng nhu nhu mái tóc vàng mềm mại của đứa nhỏ.

Thân là huynh đệ, Diều Vọng Lân ở bữa sáng, đem cho Chu Hầu một viên thủy tinh bánh tôm coi như an ủi.

Mà Diều Vọng Kì như nhau thường lui tới mà ôn nhu mỉm cười, cho tiểu hầu tử đang bất an một cái ôm kiên cường vững chắc...

cảo thưởng: quan hệ XXX

Cảnh huy: là tấm thẻ cá nhân để chứng minh là cảnh sát

8. Chương 8

Diều Vọng Kì cuối cùng vẫn là giúp Chu Hầu hỏa táng phụ thân hắ, cũng ra Linh Tháp mua vị trí sắp đặt tro cốt.

Chu Hầu quá trình ở cả lễ tang người tham gia chỉ có Chu Hầu, Diều Vọng Kì, Lâm Khi cùng Lí Dục bốn người có vẻ có chút không được tự nhiên, lễ tang chấm dứt sau hắ cũng sẽ không đề cập qua thân sinh hắ.

Sau đó Diều Vọng Kì bắt đầu trở nên phi thường bận rộn.

Ngay cả tan học cũng chỉ có thể đối Chu Hầu cộ đến một cái hôn đã bị Lí Dục vội vã vượt xe qua, vẻ mặt khó chịu mà đi. Đôi khi thậm chí xin phép không đi học.

Chu Hầu ở mặt ngoài cũng chưa nói cái gì, hấn cũng không muốn hỏi hấn còn không nghĩ bởi vì biết cái gì không nên biết mà đánh mất mạng nhỏ chính là chỉ có thể mỗi ngày buổi tối ngủ thẳng một đến khi bị Diêu Vọng Kỳ ôm tỉnh, rồi mới lại cùng ẩm áp quen thuộc ngủ đi, tiếp theo trải qua bữa sáng ngắn ngủi đối phương lại không thấy bóng người, làm cho hấn cũng cảm thấy tịch mịch.

Nhưng là nhìn Diêu Vọng Kỳ một chút biện pháp đều không có, bộ dạng làm hấn oán giận cũng không được, đành phải để Diêu Vọng Kỳ cùng hấn cộ hôn thuận theo mà cho hấn hôn đủ, tiêu khiển hơi chút nhưng biết tâm tình cũng không được tự nhiên, đem tâm tình buồn bực theo sát tạt mao đi làm công.

“Ai.....”

“Nhĩ hảo ăm ĩ a, hầu tử.” Lâm Khỉ ba một chút hậu não Chu Hầu, “Hôm nay cả ngày đều nghe người thở dài, như thế nào, muốn tìm bắt mẫn ác?”

“Kháo.” Chu Hầu quăng Lâm Khỉ một ngón giữa, “Người mới muốn tìm bắt mẫn, ta suy nghĩ muốn đưa mị hí mắt chút lễ vật.”

“Lừa ai người a, lễ vật của người không phải đã sớm lấy lòng.” Lâm Khỉ vẻ mặt cười đê tiện mà chỉ chỉ túi sách Chu Hầu, “Vừa rồi *** trưởng đưa tiền lương người liên lao đi, ngay cả chế phục cũng chưa đổi, trở về liền ôm một cái hộp nhỏ giống như kim cương bên trong, đừng cho là ta không phát hiện a.”

Chu Hầu biểu tình vận vẹo phát ra vài tiếng Bất Danh, thẹn quá thành giận mà đánh Lâm Khỉ một quyền, mắng liệt liệt mà đổi quần áo, túm túi sách bỏ chạy đi ra ngoài, trốn tránh mà xông lên đầu xe Diêu Vọng Kỳ phái tới đợi hấn.

Diêu Vọng Kỳ ngồi ở chỗ chủ vị, có chút nhàm chán mà đỡ đầu, nhìn đám tổ trưởng cùng các tiểu đệ hướng hấn cùng Diêu Vọng Lân kính rượu chúc mừng, sau khi lâm vào cuồng hoan.

Hấn vốn cũng là thực vui vẻ, thẳng đến khi Âu Dương Triệt cùng Hiên Viên Lệnh Hồ hai vị này đem tiểu hầu tử của hấn âu yếm, hấn lòi đi mới thôi.

Mà ngại là đêm nay sinh nhật hấn, diễn viên tạm thời không thể rời đi, ngẫm lại thật đúng là có điểm bi thảm.

Diêu Vọng Kỳ thở dài, vẻ mặt u buồn tuần mỹ làm cho các đại ca ở đây, lão bà hoặc là tình phụ mặt đỏ tim đập hai mắt tỏa ánh sáng.

..... Quên đi, hấn có thảm cũng sẽ không giống a Lân thảm như vậy. Xem hấn giống thi thể thối rửa ngồi ở trên ghế, xem ra sư tử có việc không thể tới tham gia sinh nhật đối a Lân đã kích thật đúng là không nhỏ.

A Lân thật sự đối con sư tử kia để bụng a, thật đúng là khó được. Hy vọng hấn đến lúc đó sẽ không bởi vì đùa giỡn quá mức mà bị con sư tử kia cắn ngược lại một cái, bằng không là tốt rồi.

“Ai.....” Rốt cuộc cũng không thể đi tìm tiểu hầu tử a? Gần nhất cũng chưa biện pháp tận tình mà ôm hôn đùa giỡn đùa bốn chà đạp tiểu hầu tử, hấn đều nhanh muốn chết a.

“Yêu, thật có lỗi cho người đợi lâu rồi.” Hiên Viên Lệnh Hồ mỉm cười một lần nữa xuất hiện ở trước mặt Diêu Vọng Kỳ, “Ta cùng Âu Dương đem quà sinh nhật của người đặt ở phòng, nhanh qua mở đi.”

Diêu Vọng Kỳ nhú mày, “Các người sẽ tặng quà sinh nhật gì? Dù sao tuyệt đối không phải gì đó bình thường đi.....”

“Ai nha, sao lại nói như thế, lần này cam đoan người nhất định sẽ thích.” Hiên Viên Lệnh Hồ trong nháy mắt thâm ý, “Ta sẽ không quấy rầy người mở lễ vật nga.”

“Người phải đi? Âu Dương đâu?”

“Hấn sớm chuẩn, Âu Dương gần nhất coi trọng một cảnh quan trọng án, về sớm đi xum xoe rồi.”

“Nga.” Hơi chút suy nghĩ vị cảnh quan kia có thể là ai, Diêu Vọng Kỳ tiến đưa Hiên Viên Lệnh Hồ, xoay người hướng phòng chính mình đi đến.

“..... Oa nga.” Mở cửa phòng ra, Diêu Vọng Kỳ khó thấy vô cùng.

Bởi vì có một màu tiểu nữ tóc vàng bị cột vào trước giường hần, cong vẹo mang cái tai ở trên đầu, trên cổ đeo màu đỏ, chế phục màu trắng áo xúng với cà-vat màu đen, váy ngắn màu lam bó sát người, đai lưng cũng là màu đen, đầy đủ mọi thứ.

Diêu Vọng Kỳ sờ cảm, nghĩ thầm Âu Dương Triệt cùng Hiên Viên Lệnh Hồ kia cuối cùng tặng đúng một hồi lễ vật.

Ngay cả tay cột vào phía sau đều cẩn thận mà dùng nhuễn bổ ngăn cách làn da cùng dây thừng..... Diêu Vọng Kỳ sờ sờ dây thừng trói buộc Chu Hần. Hoàn hảo hai vị kia không thô lỗ như vậy, nếu làm cho tiểu hầu tử bị thương hần tuyệt đối sẽ đuổi giết bọn họ đến chân trời góc biển.

“Tiểu hầu tử? Còn nhận được ta là ai không?” Dùng đầu ngón tay khơi mào đầu Chu Hần, chọn mi nhìn hần thần tình ứng hồng mà thở dốc, “Bọn họ ụ người ăn cái gì phải không?”

Chu Hần chậm chạp nháy hai mắt đầm lệ mông lung, chậm rãi gật đầu, “..... Mị,..... Hí mắt..... Ta nóng quá.....”

Nhìn đến bàn bên cạnh Âu Dương cùng Hiên Viên lưu lại tờ giấy cùng đồ dùng, Diêu Vọng Kỳ cười đến sáng lạn, “Ngoan, sẽ làm người thoải mái.”

Diêu Vọng Kỳ nâng hai chân Chu Hần lên để ở trên lưng chính mình, hai tay ở đai đeo không che khuất hết cái đùi mềm mại mà vuốt ve qua lại, ngẫu nhiên tham tiến vào bên váy, đụng đến quần lót Chu Hần còn mặc ở trên người.

Ấn..... Xem ra hai hỗn đản kia còn không có vô sỉ đến lấy hết quần áo tiểu hầu tử.

Thong thả lại khiêu khích quần lót Chu Hần, Diêu Vọng Kỳ thân thủ lao qua bàn bên cạnh lấy trơn tề cùng gói thuốc, cho trơn tề dính ướt bàn tay, sau đó một chút một chút mà tham tiến thân thể mềm mại của Chu Hần.

“A,..... A a ô..... Ô ô.....” Chu Hần thân thể căng thẳng run rẩy phát ra tiếng rên rỉ, thân thể bắt đầu nhịn không được ở trên người Diêu Vọng Kỳ cọ xát.

Ngón tay Diêu Vọng Kỳ chậm rãi đem trơn tề đều đều mà cọ cọ ở nội vách nóng ẩm, rời khỏi rồi lại bỏ thêm nhiều trơn tề đi vào, thẳng đến khi chất lỏng quá nhiều thuận theo cánh mông Chu Hần chảy xuống mặt đất mới thôi.

Sau đó Diêu Vọng Kỳ xé mở gói thuốc, đem hai viên thuốc đẩy mạnh vào huyết khẩu nóng ẩm của Chu Hần, làm cho viên thuốc hoàn toàn tan chảy ở trong dũng đạo mới lui ra.

Trong cơ thể càng ngày càng ven theo xương sống ngứa đến tê dại, cùng *** nóng bỏng ở trong óc muốn nổ tung, Chu Hần kịch liệt thở dốc, không ngừng cọ cọ thân thể Diêu Vọng Kỳ cầu hần làm cho hần thoải mái một chút.

Chính là Diêu Vọng Kỳ vẫn không chịu theo hy vọng đến âu yếm hần, tay hần tại thân thể chung quanh dao động, khơi mào một khoái cảm lại không bình ổn nó, cuối cùng tinh khí giữa hai chân Chu Hần đã muốn kéo căng đến trường đau bởi vì không được chú ý mà chỉ có thể chảy ra bạch trọc.

Không hoàn toàn bất tỉnh làm cho Chu Hần một bên suyễn một bên khóc, hai chân ở lưng Diêu Vọng Kỳ không còn có khí lực mà trượt xuống.

Diêu Vọng Kỳ bắt lấy hai chân Chu Hần một lần nữa đem hần ôm lên cao, trên cổ hần gặm cắn, tiếp theo cỡi cà- vạt nút thắt áo sơ-mi ra, một đường hôn cắn, in lên dấu vết sưng đỏ.

Chu Hần khóc nức nở, theo bản năng mà đem thân thể đưa qua Diêu Vọng Kỳ. Mà khi Diêu Vọng Kỳ đem ngực trái hần ngậm vào trong việc, giữa hai chân Chu Hần đang mềm nhũn lại run rẩy ngạnh lên.

Hiển nhiên cũng chú ý tới tình trạng Chu Hần, Diêu Vọng Kỳ cúi đầu cười, vươn tay qua lại chà xát. Nhìn cái đầu đội tượng như công quyền, vẻ mặt tằm *** ở trong ***, bộ dáng Chu Hần thật đáng yêu, Diêu Vọng Kỳ nhìn không được theo túi quần xuất di động chụp hình làm kỷ niệm, chọc tới Chu Hần đáng thương hề hề mắng hần thô tục mới bỏ qua, trấn an mà hôn cánh môi của hần.

Sau đó hắn cuối cùng bằng lòng buông tha cơ thể bị tra tấn ngứa ngáy đến nổi điên của Chu Hân, cởi quần, làm cho cơ vật nóng rực để ở huyết khẩu co rút không ngừng, hung hăng đi vào.

“A, a a!” Lúc Diêu Vọng Kỳ đi vào trong nhảy mất Chu Hân thét chói tai bắn lần thứ hai, “..... A,..... Ha a..... Hân,..... Thoải mái.....”

Hắn vô lực ở trên người Diêu Vọng Kỳ, rốt cuộc không khí lực nhúc nhích, chỉ có thể tùy Diêu Vọng Kỳ mạnh mẽ dao động.

Diêu Vọng Kỳ khẽ cười, hôn Chu Hân khẽ thở dốc, vũng vàng mà cầm lấy cánh mông Chu Hân, làm cho thân thể vô lực của hắn hoàn toàn tựa vào trên người mình. Sau đó hắn cảm giác được tình nhân trong lòng ngực lại một lần kịch liệt run rẩy, phát ra tiếng rên rỉ the thé, cảm thấy ẩm ướt ở trên bụng, Chu Hân lại một lần cao trào.

Tình được thật sự rất có hiệu quả a.....

Tương lai nghĩ muốn thực hành ở trên người Chu Hân thực hiện kế hoạch hạ lưu, Diêu Vọng Kỳ tà ác mà đổi thành chậm rãi trừu sáp trong dung đạo miễn cảm dị thường, một chút một chút ma sát nội vách tường ẩm ướt, đỉnh ở tới tuyền thể miễn cảm, rồi mới thông thả toàn lộng cạo xát, thẳng đến khi Chu Hân co rút bắn ra, dịch đã trở nên có điểm loãng.

“..... Please,..... Ô ách,..... Ta không, từ bỏ.....” Chu Hân thất thểu cầu xin, giống vôi nước bị phá hư, nước mắt chảy ra không ngừng.

Chu Hân lần đầu tiên cầu xin tha thứ làm cho Diêu Vọng Kỳ có chút kinh ngạc, bất quá thân là Chu Hân, hắn không để ý đến tình nhân đáng thương cầu xin, hung mãnh đỉnh động tra tấn nội vách tường mềm mại làm cho Chu Hân cả người phát run nghẹn ngào, bắn loãng ra lần thứ năm, mới kịch liệt co rút trong dung đạo bắn ra lần đầu tiên.

Chu Hân được giải khai dây thừng, phao đến trên giường hắn chỉ còn lại khí lực hô hấp. Diêu Vọng Kỳ lấy hết quần áo hai người, lại lại một lần nữa nâng Chu Hân yếu đuối lên, giữa hai chân đỉnh tiến huyết khẩu.

Chu Hân cũng không khí lực kêu ra tiếng, hắn liều mạng mà suyễn khí, thân thể mềm yếu tùy người trừu sáp lay động. Diêu Vọng Kỳ tựa như dã thú, cuối cùng Chu Hân khóc kêu đau lại chỉ có thể bắn ra một chút chất lỏng trong suốt, không dễ dàng buông tha hắn, ôm tình nhân mất đi ý thức đi vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau Chu Hân tỉnh lại, đầu tiên là hung hăng cắn cơ ngực ở Diêu Vọng Kỳ một ngụm chỉ còn cái miệng của hắn có đủ khí lực cơ hồ muốn cắn đến ra máu, sau đó sai Diêu Vọng Kỳ đem túi sách của hắn lại.

Tự biết tối hôm qua làm rất nhiều, Diêu Vọng Kỳ ngoan ngoãn nghe theo, rồi mới hắn theo Chu Hân từ trong túi sách lấy ra một hộp đóng gói tỉ mỉ, không lớn, nhưng là thoạt nhìn cũng tiện nghi.

Chu Hân có chút khần trương nhìn Diêu Vọng Kỳ mở ra, bên trong là một cái đồng hồ. Đồng hồ màu đen có nhiều giản lược, mặt đồng hồ làm cho người ta một khí chất trầm ổn trong lòng.

Diêu Vọng Kỳ nhìn mặt trên đồng hồ dùng lối viết tiếng Anh khắc tên nhãn hiệu, nhãn hiệu này hắn nhận thức, tuy rằng với hắn mà nói cũng không phải thực quý, nhưng là Chu Hân cuộc sống ăn mặc chi phí đều là dựa vào làm công kiếm tới, khẳng định gánh nặng không nhỏ.

“Người..... Người thích không?” Chu Hân khần trương hỏi.

Diêu Vọng Kỳ cười đến sáng lạn, tới giường nằm đến bên người Chu Hân, đưa mặt đến hôn sâu một cái, “Đương nhiên thích, cảm ơn người, tiểu hầu tử, đây là quà sinh nhật tốt nhất của ta.”

Chu Hân thẹn thùng hắc hắc cười một chút, cánh tay bủn rủn giúp Diêu Vọng Kỳ mang đồng hồ hắn đã quyết định rất lâu mới mua, “Ta xem người mỗi lần muốn xem thời gian đều phải chắc chắn, cảm giác có điểm không có tiện nghi, cho nên liền.....”

“Cảm ơn người, tiểu hầu tử.” Diêu Vọng Kỳ vui vẻ ôm lấy Chu Hân, “Ta yêu người nhất!”

“..... Ngô, ta cũng vậy.”

9. Chương 9

Gần nhất Diêu gia từ trên xuống dưới không khí có điểm kỳ quái.

Nói tinh ranh hơn xác thực một chút, là quần gia. nhóm người hầu Diêu gia tình tự có điểm kỳ quái.

“Các người là xảy ra chuyện gì?” Chu hầu oai đầu hỏi A Đức phụ trách hẳn cùng Diêu Vọng Kỳ cuộc sống hàng ngày. Bình thường vẫn truyền ánh mặt trời ngây ngô cười thành thật, A Đức hôm nay thể nhưng về mặt ủy khuất mà đem bữa sáng đưa đến phòng, thật sự làm cho người ta không thể không để ý.

“Chu, Chu Hầu tiên sinh..... Ô ô.....” Không nghĩ tới A Đức đột nhiên khóc lên, dọa Chu Hầu nhảy dựng.

“Ai? Để làm chi khóc rồi!” Chu Hầu kích động mà theo tú đầu giường thượng rút khăn giấy đưa cho A Đức, “Là bởi vì ta hỏi cái gì sao? Ta cái gì cũng chưa hỏi a!”

Một cánh tay giống rắn bò lên thắt lưng Chu Hầu, Diêu Vọng Kỳ còn ngủ mà ngáp một cái, đem cằm tựa vào trên vai Chu Hầu miễn cưỡng phát tay làm cho A Đức rời đi, “Nga, nguyên lai là hôm nay a.”

“Gì? Hôm nay phải làm gì?”

“Hôm nay sẽ có cái bà con xa đến nhà, nhà bọn họ theo chúng ta gia có sinh ý lui tới, hàng năm cứ đến ngày này là nghỉ phép.” Diêu Vọng Kỳ khinh thường bĩu môi, “Nữ nhân nhà bọn họ thực làm cho người ta không dám khen, cho nên A Đức mới có thể ủy khuất đến khóc a.”

“Này cũng là nguyên nhân trong ăn sáng, lão ba cũng rất không thích nữ nhân kia, làm cho ta cùng A Lâm có thể tránh liền tránh.”

“Ách? Nữ nhân kia thích người cùng mị hí mắt lườ nhác?” Chu Hầu càng nghe càng nhẩn.

“Cũng không đúng lắm, nữ nhân nhà kia luôn đem ta, A Lâm, Lí Dục còn có Bạch Liễm trở thành nam nhân của hậu cung cất chứa phẩm của nàng, là nữ nhân thực quý dị.” Diêu Vọng Kỳ nhìn Chu Hầu vẻ mặt vụn vẹo liền cười, hôn hôn cái miệng của hắn, “Bất quá lần này sẽ không cần lo lắng, người nếu bị nữ nhân làm cái gì ủy khuất nhớ theo ta nói nga, tiểu hầu tử, chỉ có ta mới có thể khi dễ người.”

“Tránh ra, biến thái!” Chu Hầu gương nanh múa vuốt mà xèo xèo kêu, “Ta mới không dễ khi dễ như vậy!”

“Cái gì nha! Đem ta nói giống món đồ chơi.” Chu Hầu đỏ miệng oán giận, oán hận mà cắn một ngụm thịt tới xương, “Mị hí mắt quả nhiên siêu biến thái!”

“A, Lí Dục cũng đồng dạng a.” Bị Lí Dục mang đến Diêu gia qua đêm, hiện tại phủ lên đường trang màu lam, Lâm Khi miệng đầy đồ ăn phình cả hai má, mơ hồ mà nói, “Đích xác thực biến thái.”

“Diêu Vọng Kỳ kia mặc danh kỳ diệu cũng cùng loại.” Đem đường trang màu đen chống lưng lên bàn, Ngô Huyền Sư thanh âm trầm thấp mà lảm bảm, lập tức liền gặm cắn một chân gà, “Sau khi ta cùng hắn đánh một trận.”

Mà mặc kệ sinh ý Chu Hầu thì bị Diêu Vọng Kỳ phái người đưa đến đình viện, nói là bọn họ ở trong này ăn cơm trưa, thời điểm Chu Hầu đến Lâm Khi cùng Ngô Huyền Sư đã sớm ăn trước.

Chu Hầu vốn có điểm sợ Ngô Huyền Sư bởi vì hắn thật sự là quá lớn con bắt quá một đoạn thời gian ở chung, hắn phát hiện Ngô Huyền Sư kỳ thật là người rất tốt, hơn nữa thần kinh có điểm lớn (nguyên nhân đại khái là hắn không sợ Diêu lão cha), trên cơ bản hắn cũng không phát giận, hơn nữa đã ở cùng Diêu Vọng Kỳ Diêu Vọng Kỳ đánh nhau, Chu Hầu cùng Lâm Khi bị mị hí mắt song bào thai đánh thảm bởi bọn họ mấy quyền.

Trước mắt duy nhất sẽ làm Ngô Huyền Sư phát giận chỉ có lúc hắn ăn cơm cùng khi bị quấy rầy giấc ngủ, bình thường hắn tựa như con đại miêu ôn hòa, còn cho Chu Hầu Lâm Khi có thể gọi hắn là sư tử.

“A, sư tử! Ta đó là muốn ăn đông sườn núi thịt!” Thấy Ngô Huyền Sư gấp một khối đông sườn núi thịt, không kịp cứu vớt đồ ăn Chu Hầu kêu thảm thiết, “Người cũng để một chút cho ta a, khát!”

“Ai kêu động tác người quá chậm, hầu tử.” Ngô Huyền Sư khoe ra tiếng cười dã tính, tiếp theo quay ra chém giết Lâm Khỉ đoạt lấy đồ ăn Ngự Liệu thích nhất.

“Của ta đường dấm chua ngư phiến a a!” Lần này đổi tro mắt nhìn Ngô Huyền Sư nuốt vào bụng Lâm Khỉ Thét chói tai, thiếu chút nữa sẽ nhảy đến trên người Ngô Huyền Sư bóp cổ hắn làm cho hắn đem đồ nhỏ ra.

Cùng sư tử ăn cơm điểm này chính là không tốt, sư tử sức ăn đại khái cùng năm sáu người lao động trưởng thành, sức ăn qua lớn, nếu không đoạt mau một chút sẽ bị hắn ăn sạch.

Hoàn hảo Diêu Vọng Lân là biết điểm này, hơn nữa cũng không tính toán làm cho những người khác đói chết, cho nên làm cho phòng bếp trong nhà chuẩn bị cũng đủ lượng cơm làm cho Ngô Huyền Sư ăn đủ, sẽ không đi cướp đồ ăn người khác. (=n=lll tội nghiệp a Lân)

Mà vừa rồi ăn luôn đồ ăn Chu Hầu cùng Lâm Khỉ thích nhất cũng chỉ là đùa bọn họ mà thôi, ai kêu bọn họ oán giận Diêu Vọng Kỳ cùng Lí Dục có bao nhiêu biến thái, đồ ăn đều phải lạnh còn không ăn sẽ thực lãng phí.

Người hầu lại lần nữa bưng lên đông sườn núi thịt cùng đường dấm chua ngư phiến đã làm tốt, lần này thông minh, Chu Hầu Lâm Khỉ gắt gao bảo hộ thức ăn he răng trợn mắt mà trừng mắt nhìn Ngô Huyền Sư liếc mắt một cái, đổi lấy sư tử lộ ra cái răng nanh như không sao cả mà tươi cười.

“Ai nha, không nghĩ tới nơi này nóng nhiệt như thế.”

“Ách? Di di!” Nghe được thanh âm quen thuộc mà quay đầu, cứ nhiên thấy Nhị ca Lâm Xa dựa đầu vào cột đình viện đối hắn phao mị nhãn chào hỏi khiến Lâm Khỉ kinh ngạc kêu to, “Nhị ca?! Người ở trong này để làm chi?”

“Ai, bị Tiểu Bạch Bạch quơ được.” Lâm Xa thở dài, nhún nhún vai, “Ta tới nơi này ăn cơm a, đều nhanh chết đói.”

“Tiểu Bạch Bạch? Ai a?” Nhìn trên người kia mặc trường bào cực độ có tình màu, ám chỉ Lâm Xa đỡ thất lưng ngồi vào bên cạnh chính mình, Lâm Khỉ xoay người hỏi, “Ta nghĩ nơi này nhiều bộ chén đĩa, nguyên lai là cấp cho người dùng?”

“Tiểu Bạch Bạch chính là Bạch Liễm, ta cùng hắn nhận thức.” Lâm Xa dùng một biểu tình cái sâu xa ngăn cản Lâm Khỉ tiếp tục hỏi, ngược lại mặt khác đối hai nam hài chào hỏi, “Yêu, tiểu hầu tử đã lâu không thấy, người vẫn là tiểu con như vậy a.”

“Ai cần người lo a!”

“Kia vị này chính là ai? Ai nha, là tiểu miêu nhỏ đây, thật đáng yêu.” Lâm Xa cười tủm tỉm mà nhìn hướng người dùng toàn bộ lực chăm chú nhìn nắm hương canh gà tiến công-Ngô Huyền Sư- toàn tâm toàn ý ở hai đầu cơ sở soạn một phen.

Ngô Huyền Sư nhíu mày, đối hành động của Lâm Xa không phản ứng gì.

“Hắn là Ngô Huyền Sư, là bằng hữu Diêu Vọng Lân.” Lâm Khỉ cảm thấy được, thế nhưng đem một con đại miêu Ngô Huyền Sư nói thành tiểu miêu, Nhị ca nhà mình cũng thực biến thái, “Thật có lỗi, sư tử, Nhị ca ta thích loạn nói chuyện.”

Ngô Huyền Sư nhún nhún vai, không phải thực để ý.

“Cứ nhiên nói ca ca người như vậy, ca ca hảo thương tâm a ” Lâm Xa một chút cũng không thương tâm mà gấp đồ ăn trong hộp, “Ồ oa, nguyên lai các người một mực được ăn liêu(1), sớm biết ta sẽ không phải rồi rầm lâu như vậy.”

“Uy, mấy người các người, yên lặng!” Chu Hầu cùng bọn họ một bên ăn thịt nướng đến vui vẻ, đột nhiên một đám Hắc y nhân xuất hiện quát bảo bọn họ ngừng lại, “Lập tức đứng dậy!”

gì?

Đám kia Hắc y nhân cung kính mà xếp thành hai hàng, đội ngũ trung gian cứ nhiên lần lại đây một quyền hồng thẩm, lóet đến trước mặt bọn họ.

Chu Hầu cùng vài người cũng chưa động, mặc danh kỳ diệu nhìn hồng thắm cùng Hắc y nhân liếc mắt một cái, lại quay lại tiếp tục ăn cơm trưa.

“Hoa đường Lưu thiên kim hội trường, Lưu Huân tiểu thư bằng lòng hạ mình đến với đám bình dân các người nói chuyện, các người thế nhưng không đứng dậy nổi mà nghênh đón! Đừng quá làm càn a!” Người thứ nhất hướng bọn họ hô hào, Hắc y nhân tức giận quát.

Vốn vẫn chưa hé răng đại trận trước mắt không phản ứng, Ngô Huyền Sư cuối cùng đem ánh mắt định tại nơi trên người Hắc y nhân, ần ần có dấu hiệu tức giận, theo cổ họng xuất ra cảnh cáo trầm thấp rít gào.

Hắc y nhân kia bị ánh mắt Ngô Huyền Sư dọa đến không không nói ra tiếng, mở lớn miệng sững sờ tại chỗ.

“Quên đi, a Tần.” Một thanh âm nữ hài tử theo hồng thắm vĩ đoàn đi tới gần, hai chân đi giày cao gót trắng nõn chân chậm rãi tiến lại đây, “Cùng bình dân giáo đường giảng lễ nghi cũng vô dụng, bọn họ lại nghe không hiểu.”

Người tới là một dáng người mặt ngoài có hứng thú, khuôn mặt cô gái cũng rất xinh đẹp. Mặc lễ phục xai dài lộ ra cái chân dài được bảo dưỡng thỏa đáng, lễ phục cũng làm cho ngực cô gái đầy đặn lớn, Lâm Xa vốn chính là lập tức dính qua đùa giỡn, đến gần nghĩ biện pháp muốn cô gái xinh đẹp quảng lên giường, chẳng qua trên mặt nàng cái loại biểu tình cao ngạo không ai bì nổi, thật sự thoát nhìn thực thiếu ăn đánh, làm cho Lâm Xa hiện tại tính thú thiếu thiếu xem cũng không thấy nàng.

“Bất quá quên đi, dù sao các người có thể được ý cũng chỉ còn lại hiện tại.” Lưu Huân ngạo mạn mà xoay người rời đi, “Chờ một chút bốn người kia sẽ hoàn toàn thuộc về ta.”

Chu Hầu hoang mang nhìn những điều kỳ diệu xuất hiện, lại mặc danh kỳ diệu nhìn bóng dáng Lưu Huân rời đi, “Nàng rốt cuộc là tới để làm chi?”

“Ai biết?”

Những người khác đều nhún nhún vai, Chu Hầu cũng nhún nhún vai, tuyệt không đem tiểu nhạc này để ở trong lòng. Chính là khi bọn họ chuẩn bị tiếp tục ăn, lại có người đến đánh ngang bọn họ.

“A Đức?” Chu Hầu như trước nhìn vẻ mặt ủy khuất thành thật của người hầu, oai đầu hỏi, “Có cái chuyện gì?”

“Cái kia..... Lão gia thỉnh Chu Hầu tiên sinh, Lâm Khỉ tiên sinh, Lâm Xa tiên sinh cùng Ngô Huyền Sư tiên sinh hiện tại đến nhà ăn một chuyến.”

“Nga, được rồi.” Chu Hầu lưu luyến không rời mà buông chiếc đĩa, nếu là cha gọi bọn họ đi nhà ăn kia cũng không có biện pháp, “Bọn họ sinh ý nói xong rồi?”

Lâm Xa Lâm Khỉ đô miệng, cũng đuổi kịp Chu Hầu. Ngô Huyền Sư không kiên nhẫn mà gầm nhẹ một tiếng, nhưng vẫn là nhanh chóng ăn sạch thức ăn trên bàn rồi đi theo đi.

Tới nhà ăn, thân là chủ nhân Diêu Kinh Thiên cùng Diêu phu nhân ngồi ở chủ vị, mà Diêu Vọng Kỳ Diêu Vọng Lân thì phân biệt ngồi ở hai bên bọn họ, bên người cũng ngồi cạnh bọn họ Phó Thủ, Lí Dục cùng Bạch Liễm. Mà ghế khách còn lại là một người nam nhân mập mạp đến ngay cả ánh mắt đều nhìn không thấy, cùng nữ hài tử vừa rồi mặc danh kỳ diệu.

“Cha, người bảo chúng ta đến có chuyện gì?” Bởi vì Diêu Kinh Thiên tựa hồ rất thích Chu Hầu gọi hắn cha, cho nên Chu Hầu kêu lâu cũng sẽ không được tự nhiên, “Ta nghĩ đến nhóm người còn đang nói chuyện.”

“Sinh ý nói xong rồi.” Diêu Kinh Thiên tuy rằng ở mặt ngoài nghiêm túc như trước, nhưng là Chu Hầu tổng cảm thấy được hắn đang nhìn trò hay, “Hiện tại là chuyện các người.”

Diêu phu nhân ôn nhu mà đối Chu Hầu cùng bốn người bọn họ cười cười, rõ ràng cũng muốn xem kịch vui.

“Ách? Chuyện gì?”

Lưu Huân đứng lên, đi đến trước mặt bọn họ cao ngạo tuyên bố, “Hừ, ta cũng không nghĩ muốn chơi loại trò chơi đặt cược nhằm chán này, bất quá vì ta hoàn mỹ đầy phẩm chất cũng không có biện pháp.”

“Uy, nếu các người bằng lòng cùng Vọng Kỳ Vọng Lân chia tay bọn họ, ta sẽ phó cho các người một tuyệt bút tiền quyền bồi thường, cẩn thận hiểu rõ rồi chứ bình dân, các người căn bản trào cao không dậy nổi hắc đạo đệ nhất gia tộc, thông minh hãy mau cầm tiền rời đi.”

Lưu Huân nói xong, nhà ăn lập tức lâm vào một mảnh yên tĩnh, Chu Hầu Lâm Khiêm Lâm Xa Ngô Huyền Sư toàn bộ đều lộ ra biểu tình một mảnh ngốc lãng.

Sau đó không biết là ai vèo một tiếng bật cười, mới đánh vỡ sự im lặng.

“Cư nhiên là vì sự tình này?!” Chu Hầu không thể tin mà rống lên, “Cư nhiên vì loại chuyện này liền đánh gãy ta ăn cơm? Mị hí mắt biến thái người đang làm gì a!”

“Thực xin lỗi thôi, tiểu hầu tử, ta thật sự rất muốn biết phản ứng của người là gì.” Diêu Vọng Kỳ cười vẻ mặt vô tội, mở ra song chưởng tiếp được Chu Hầu đang khua quyền tới, vì bởi tội còn cho hắn đánh hai quyền.

“Nhảm chán chết! Vì cái gì cơm ngon không ăn, tới nơi này nghe nữ nhân mặc danh kỳ diệu bình dân đến bình dân đi chứ!” Lâm Khiêm hai má oán giận, lại tự động tự phát mà đối Lí Dục đối Lưu huân nhả mặt, “Lí Dục là của ta, ai muốn đưa cho người!”

Lí Dục vui vẻ nở nụ cười, “Thật có lỗi, lão gia nói muốn tìm chút việc vui để xem.”

Bị lôi ra nguyên nhân lý do còn bị vạch trần theo bọn nhỏ đùa giỡn huyền ảo Diêu lão cha cố tình nghiêm túc mà ho khan vài tiếng, uống ngụm trà.

“Tiểu Bạch Bạch! Người phải vứt bỏ ta sao!” Thực yêu diễn Lâm Xa vẻ mặt bị chồng ruồng bỏ mà ủy khuất dính lấy Bạch Liễm, “Người vứt bỏ ta, đứa nhỏ kia thì sao!”

“Đứa nhỏ không nên.” Bạch Liễm xinh đẹp mặt không biểu tình gì, quay đến quay đi cho Lâm Xa ngồi vào trên đùi mình.

“Ai nha, người đem qua bắn nhiều bên trong ta như vậy, không phải nói muốn cho ta mang thai sao? Hiện tại đều còn không có ra tiếng đâu ” Bạch Liễm ôm cổ, Lâm Xa nhỏ giọng mà hì hì cười.

“Tiểu đấng hóa.”

“Người cũng thực thích thôi.”

Cùng góc chính mình Phó Thủ cùng tình nhân không coi ai ra gì mà tán tỉnh nhau, Diêu Vọng Lân nhưng thật ra không chờ mong nhiều sự tử của hắn sẽ dốc lòng cùng hắn làm loạn, hắn chính là yên lặng đứng ở cửa, hơi hơi cúi đầu làm cho ánh mắt không thấy rõ vẻ mặt của Ngô Huyền Sư.

Ai, đều là lão ba cùng a Kỳ nói phải đùa giỡn, sự tử sinh khí phụ trách trấn an cũng không phải bọn họ, tuy rằng hắn không phải không thích trấn an sự tử, nhưng là sự tử bởi vì nữ nhân kia sinh khí hắn không thích a!

“Nữ nhân.” Ngô Huyền Sư cuối cùng động, “Nhĩ hảo lá gan lớn dám đánh ngang ta ăn cơm a.”

Sự tử rít gào một tiếng, nện bước thông thả đi tới. Bảo tiêu Lưu Huân vội vàng tụ tập đến phía trước Lưu Huân ý đồ bảo hộ nàng, lại từng bước từng bước bị Ngô Huyền Sư đá văng ra.

Thấy Ngô Huyền Sư bộ dáng khùng bố như thế, phụ tử Lưu Huân đã sớm ngồi phịch ở ghế trên, căn bản là sợ đến không động đậy.

“Đánh gãy ta ăn cơm, còn dám đoạt đồ vật của ta.” Sinh khí căn bản là mặc kệ nam nữ Ngô Huyền Sư tựa như ác quỷ đứng ở trước mặt Lưu Huân, vươn tay bóp trụ cổ Lưu Huân, “Đi tìm cái chết đi, nữ nhân.”

Bị xâm phạm đến địa bàn sự tử sẽ há mồm cắn đứt cổ địch nhân cổ, lại bị ngăn lại.

Diêu Vọng Lân cầm tay Ngô Huyền Sư đang vươn đến bóp cổ Lưu Huân, đưa lưng về nhau mọi người không biết làm cái gì, vốn đang sẵn khí thế đánh người Ngô Huyền Sư tựa như con đại miêu trầm thấp mà Ồ một tiếng, cả người nằm úp sấp đến trong lòng ngực Diêu Vọng Lân.

“Ta mang sư tử đi trước, lần sau chơi loại trò chơi này không cần bảo ta tham gia.” Khiêng lên tựa hồ là thoải mái nheo lại ánh mắt cả người Ngô Huyền Sư đều mềm nhũn, Diêu Vọng Lân miễn cưỡng bỏ xuống những lời này liền ly khai.

“Ân, Huyền Sư đứa nhỏ kia quả nhiên là trời cho.” Xem hết phản ứng Ngô Huyền Sư nổi bão, Diêu lão cha tán thưởng.

“Kết quả nữ nhân kia rốt cuộc là muốn như thế nào a?”

Trò khôi hài chấm dứt, buổi tối Chu Hạo bởi vì Diêu Vọng Kỳ lấy hắn làm kịch vui mà quyết định trừng phạt hắn, cười ở trên người Diêu Vọng Kỳ vụn vặt trút thất lưng chính là không cho bình.(=v=lll)

“Ta nói rồi nàng là nữ nhân quý dị mà, trước kia vẫn đuổi theo phía sau chúng ta nói cái gì mà nhất định phải cho chúng ta là đồ dùng cất chứa của nàng.” Diêu Vọng Kỳ liếm môi, nhìn Chu Hạo xoay cái móng vĩnh đem cực đại của y nuốt vào, thân thủ bị va chạm khô gợn như thế, tiểu hầu tử lại vô tình bị nuốt ve.

Chu Hạo thở dốc nhìn mặt đối Diêu Vọng Kỳ vẻ mặt ủy khuất, còn nhéo đầu nhũ hắn một chút, “Sau đó các ngươi để lại mặc nàng nổi điên như vậy? Bọn ta là người bình dân như vậy thì sao?”

Oán giận nói xong, Chu Hạo trừng phạt tính cố ý bóp chặt dừng đạo lại, kẹp Diêu Vọng Kỳ sáng khoái kêu rên vài tiếng.

“Vốn là đối nhà bọn họ cước phí đường hàng không có điểm kiêng kị, bởi vì điều này đường hàng không người đối diện sinh ý rất trọng yếu, bất quá theo sau này sẽ không cần bận khoản.” Diêu Vọng Kỳ lấy lòng cười cười, ngón tay một chút một chút theo đùi Chu Hạo sờ lên, “Ta trước chính là vội chuyện này, Hoa Đường hội từ nay về sau xem như lịch sử.”

Chu Hạo trừng mắt nhìn hết sức vô tội đối Diêu Vọng Kỳ vài lần, trầm tĩnh lại nằm úp sấp đến trên người hắn, găm cơ ngực hắn một ngụm, “Hừ, còn dám theo ta dành người, nàng nghĩ đến nàng ai a, người chính là của ta, ai muốn ta cũng không sẽ cho.”

“Tiểu hầu tử.....”

“Ha ha ha, nhận mệnh đi, mị hí mất.” Chu Hạo giống bạo quân chỉ cái mũi Diêu Vọng Kỳ tuyên bố, “Người này cả đời cũng chỉ có thể giúp ta chuẩn bị đồ ăn tốt! Ta chỉ người phải làm!”

“Tuân mệnh, lòng ta chỉ yêu tiểu hầu tử.” Diêu Vọng Kỳ cười tủm tỉm đáp lại.

Xem ra tiểu hầu tử còn không có ý thức được hắn vừa rồi nói rất không cao minh đâu.

10. Chương 10

Trong nháy mắt, Diêu Vọng Kỳ cùng Chu Hạo đều lên cấp ba.

Bất quá bọn họ cũng không có giống học sinh cấp ba bình thường vì cuộc thi mà phiền não, ngược lại vẫn như cũ giống cao Trường Số 1 thoải mái.

Chu Hạo cử đi học dặm thứ nhất đại học thể dục, Diêu Vọng Kỳ thì đã sớm ở dặm cả nước trúng tuyển đại học.

Cho nên bọn họ ở phần đông ai oán hậm mộ Lâm Khỉ cũng không có chính là ở bên trong, hắn cũng cử đi học thể dục tiếp tục không coi ai ra gì.

Mà hiện tại cả trường học đều đang thi cử, không tham gia cũng ngoan ngoãn đến đồ thư quán tự học, chỉ có Diêu Vọng Kỳ cùng Chu Hạo hai người không nhìn nội quy trường học, đại nhàn rồi cúp tiết chạy đến văn phòng hội học sinh.

“Ân,..... Ừ.....” Bị đặt ở trên tường triền miên hôn sâu, Chu Hạo thuận theo bả vai Diêu Vọng Kỳ mà phối hợp.

Sau nụ hôn sâu nóng bỏng, Diêu Vọng Kỳ khẽ cắn môi dưới ướt át của Chu Hân, nhìn Chu Hân bộ dáng say mê mà thấp giọng bật cười.

Đều cùng một chỗ ba năm. tiểu hầu tử vẫn là ngây thơ như thế.

Vòng ra sau thất lưng Chu Hân dựng thẳng thân thể, Diêu Vọng Kỳ vừa lòng nhìn Chu Hân cũng đang dựng thẳng lưng dán lại.

Trải qua ba năm này cùng ăn cùng ngủ, Chu Hân đã không phải như lúc trước thoát nhìn thiếu dinh dưỡng. Hân thân cao ngày càng cao, đã có thể giống hiện tại đối Diêu Vọng Kỳ thân thể hôn hân cũng không phải kiêng chân lên sàn nhà, chỉ cần ngẩng đầu lên có thể thoải mái hôn. Hơn nữa thân là đội tuyển đội điền kinh liên tục vận động mà có được một bộ thân thể tinh tế thon dài, mặt lại càng phát ra gợi cảm.

Đương nhiên còn có Diêu Vọng Kỳ yêu thích không buông sự mềm dẻo thân hình. Ba năm dạy dỗ làm cho thân thể vĩnh viễn phơi nắng không đen, chính là trắng nõn mẫn cảm thành thực, hơn nữa vừa phải mềm mại cũng làm cho Diêu Vọng Kỳ có thể thực hiện phần đông đủ loại tư thế, nhưng cũng sẽ không mềm mại làm cho hân không có biện pháp thưởng thức cảnh đẹp của Chu Hân đau đến khóc ra.

“Ân..... Người sao lại chìa khóa nơi này?” Cuối cùng theo tiếng hít thở không thông, giữa lúc thoát thân Chu Hân chớp chớp ánh mắt chim trả mầu hời.

Văn phòng hội trưởng bình thường đều là dùng cái chìa khóa này, hơn nữa là hội trưởng bảo quản. Diêu Vọng Kỳ cùng hội trưởng bất đồng ban, bình thường cũng không cùng xuất hiện, sao lại đến mượn chìa khóa?

Nhìn Chu Hân ánh mắt còn hoài nghi, Diêu Vọng Kỳ cười cười, “Đương nhiên là hội trưởng đem chìa khóa cho ta nha.”

Chu Hân nheo lại mắt, nhìn chòng chọc Diêu Vọng Kỳ cười đến cực kỳ vô tội, “..... Ta nghe nói, hội trưởng lá gan còn rất tiểu nhân.”

Thấy Diêu Vọng Kỳ cười càng lớn, Chu Hân chỉ biết hân đoán đúng rồi. Diêu Vọng Kỳ cùng Diêu lão cha có một đồng dạng ác thú vị, chính là dọa người. Diêu lão cha thích nghiêm túc giả trang xơ xác tiêu điều đem người dọa chết khiếp, Diêu Vọng Kỳ thích đại trận hắc đạo đem người dọa đến tè ra quần.

Chu Hân trở mình xem thường, kéo Diêu Vọng Kỳ cùng nhau đến nằm trên sofa mềm mại trong văn phòng. Dù sao đều đã đến đây, văn phòng điều hòa sofa đều là cao cấp, nhưng lại có một chỉnh quỹ tràn đầy đồ ăn vặt, ngay cả tủ lạnh đều nhồi vào đồ uống, không cần bạch.

Diêu Vọng Kỳ hì hì cười, cả người đều chen vào giữa hai chân Chu Hân, ở cổ xương quai hân găm cắn một ngụm.

Chu Hân hừ nhẹ vài tiếng, ngón tay cũng đập trên ngực Diêu Vọng Kỳ, một bên lại một bên niết khai chế phục, lộ ra cơ ngực tinh tráng.

Cảm giác được bàn tay chạy dài trên cơ bụng, còn yêu thích không buông sờ tới sờ lui, Diêu Vọng Kỳ vui đầu ở cổ Chu Hân buồn cười, dưới tay càng không ngừng kéo dây lưng chế phục ra, ngay cả quần lót cũng cùng nhau kéo sạch để lại một đồng trống trên mặt đất.

Ở sofa xoay xoay, Chu Hân chủ động ôm bả vai Diêu Vọng Kỳ, hai chân cũng tự động cọ sát.

Diêu Vọng Kỳ lại hôn Chu Hân, câu dẫn đầu lưỡi hút quấy, tay phải còn lại là đụng đến chế phục trong lấy ra trơn tề.

Nhìn Diêu Vọng Kỳ ở trước mặt cắn khai nắp trơn tề, Chu Hân chớp mắt liếm liếm môi, thuốc cao lạnh lẽo đều đều đặt ở nội vách, theo xoang mũi khẽ ngấm.

Diêu Vọng Kỳ một bên nhẹ nhàng găm cắn nhũ hoa Chu Hân, ngón tay ở hậu huyệt khuếch trương cũng một ngón lại một ngón gia tăng, ở đứng đạo rất mẫn cảm tuyến thể kim hãm, mỗi một lần thân thể một trận lại một trận run rẩy.

“..... Ha a,..... Ân.....” Chu Hân kéo cổ áp lên sofa mềm mại, ngón tay Diêu Vọng Kỳ đâm vào trong cơ thể cùng bắt lấy tay hân, “..... Không cần,..... Ngón tay..... Người tiến vào.....”

Biết nghe lời mà rút ngón tay ra dính đầy trơn tề cùng dịch ruột non, Diêu Vọng Kỳ đổi thành ngồi ở sô pha, kéo Chu Hân làm cho hân khóa ngồi ở trên đùi chính mình, từ khó hạ gắng gượng cự vật cực đại để ở hậu huyết co rút ướt át, rồi kéo thắt lưng hân từ từ áp xuống.

Chu Hân ôm chặt lấy bả vai Diêu Vọng Kỳ buồn bực rên rỉ, đã sớm thep thói quen nam nhân trong lúc làm tình thân thể mềm mại phun ra nuốt vào tinh khí thô to, thậm chí vô ý thức co rút lại làm cho nội vách tường đè ép khí quan mẫn cảm.

Diêu Vọng Kỳ thoải mái mà hừ nhẹ một tiếng, một bàn tay to vững vàng nâng cái mông vểnh của Chu Hân lên, rồi từ từ hạ xuống đỉnh tiến huyết khẩu ẩm nóng.

Nội vách tường bị ma sát tảo ra khoái cảm làm cho Chu Hân sáng khoái vắn vẹo thắt lưng, không chút nào e lệ lớn tiếng rên rỉ, “..... A a,..... Nơi đó..... A, ân thoải mái..... Tái nhiều.....”

Diêu Vọng Kỳ một bên chủ động hút lấy nhũ hoa đỏ tươi, một bên nhanh chóng chế trụ thắt lưng Chu Hân, mạnh mẽ mà đem tính khí sắp kéo căng đến cực hạn trừu sáp đến chỗ sâu nhất trong dũng đạo.

Chu Hân cả người run rẩy, phóng dăng rộng mở thân thể tùy ý Diêu Vọng Kỳ hung ác tiến công, cuối cùng sát nhập mạnh mẽ đỉnh đến ở chỗ sâu nhất, Chu Hân cũng co rút phun ra bạch trọc.

Nội vách tường run rẩy bốn bề đè ép, Diêu Vọng Kỳ kêu rên lại trừu sáp hảo một trận đến chết mới đem dịch thể bắn vào trong cơ thể nóng ẩm của Chu Hân.

“..... Ân..... Sô pha đều dơ.....” Ở trong cơ thể tính khí rút ra lại dẫn phát một trận khoái cảm run sợ, Chu Hân chớp mắt, thanh âm thoáng khàn khàn oán giận, nhưng là trên mặt thật cũng không có bất mãn, ngược lại đều là *** thỏa mãn gọi cảm.

Diêu Vọng Kỳ cười khê, cúi đầu hôn hôn đôi môi ướt át của Chu Hân ướt, “Dù sao có người hội giúp chúng ta tẩy.”

“..... Yêu, người của đại thiếu gia.....” Chu Hân lẩm bẩm, thân thủ đẩy đẩy cị ngực trước mắt, “Ta khát nước, không khí lực đi đến tử lạnh.”

Diêu Vọng Kỳ nhu nhu đỉnh đầu Chu Hân, làm cho hân ghé vào sô pha, chính mình đi để tử lạnh chọn lựa đồ uống.

“Tiểu hầu tử, ngươi vẫn là không nghĩ theo giúp ta bữa tiệc đêm nay sao?” Giúp Chu Hân chọn Khả Nhạc, Diêu Vọng Kỳ ngồi vào dưới sàn nhà cạnh Chu Hân bên, có điểm ai oán hỏi.

“Không cần, ngươi đi đàm chuyện sinh ý ta để làm chi đi vô giúp vui.” Chu Hân nhú mày. Kỳ thật hân trước kia cũng bởi Diêu Vọng Kỳ đi mấy bữa tiệc một lần, chẳng qua ngày đó nữ nhân toàn bộ đều dùng ánh mắt làm cho người ta hỏa đại mà nhìn Diêu Vọng Kỳ, có người còn trực tiếp không nhìn hân mà ngang nhiên câu dẫn Diêu Vọng Kỳ, hại hân nhất thời mất đi lý trí, kéo áo Diêu Vọng Kỳ hôn lấy đến khó chia lìa, còn đem nữ nhân này không biết tự lượng sức mình thoa mạ một chút.

Tuy rằng đem nữ nhân này mắng đến sắc mặt xanh mét, phát run nhưng là lại không dám tiếp tục khiêu khích, ở trước mặt các nàng biểu thị công khai chủ quyền là thực thích, Chu Hân vẫn là cảm thấy được rất mất mặt, cứ thế sau khi Diêu Vọng Kỳ nghĩ muốn đi theo xã giao hân cũng không chịu.

Diêu vọng kỳ có điểm thất vọng thở dài. Hân ước gì mỗi một lần xã giao đều có thể cùng tiểu hầu tử ở trước mặt mọi người ngọt ngọt mật mật, khanh khanh ta ta mà.....

Biết Diêu Vọng Kỳ ở bàn tính cái gì, Chu Hân nhìn hân hừ một tiếng, thân thủ kéo cổ hân qua, hung hăng mà ở môi Diêu Vọng Kỳ ba một chút, “Cho dù giả bộ uể oải như thế ta cũng sẽ không cho người thực hiện được, ngươi liền ngoan ngoãn tự chính mình đi xã giao đi, ta ở nhà chờ người cùng nhau ăn khuya, ăn khuya muốn ăn gì?”

Nghe được Chu Hân nói như thế Diêu Vọng Kỳ lập tức khôi phục, cười meo meo ôm lấy tiểu hầu tử mà âu yếm, “Ta nghĩ muốn ngươi làm cháo cùng món kho.”

Chu Hân kỳ thật thực biết làm đồ ăn, hơn nữa chỉ cần xem qua đầu bếp trong nhà một lần, hân có thể làm ra như đúc đến cả hương vị, thậm chí dựa vào trực giác đem đồ ăn trở lên đặc sắc hơn, mặc kệ là kiểu

Trung Quốc kiểu Âu Tây, hay Hàn đều không làm khó được hắn.

“Tốt, này đơn giản.” Chu Hân thoải mái mà tựa vào trong lòng ngực Diêu Vọng Kỳ, thích ý mà uống Khả Nhạc, “Người cũng đừng uống nhiều rượu, ta cũng không muốn nhìn đến người say khướt trở về.”

“Tuân mệnh, thân ái.”

Hắc hắc, tuy rằng tiểu hầu tử không cùng hắn trước mặt người khác ân ái, bất quá có người nói phía sau nam nhân thành công đều có cái nữ nhân duy trì, tiểu hầu tử cũng thực thích hợp ở nhà chờ hắn trở về, hiền tuệ thê tử a!

Dù sao cho dù tiểu hầu tử không ra mặt, hắn vẫn là có biện pháp làm cho tất cả mọi người biết lão bà hắn là Chu Hân, cũng chính là có biện pháp ở mặt người này cô đơn, chính mình cùng lão bà đều dưỡng một đồng nhận thức, không tiếp thu tiểu bạch, người đáng thương trước mặt hắn cùng tiểu hầu tử nhiều loang loáng.

Hắc hắc hắc hắc hắc.

– toàn bộ văn hoàn –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-buoc-trung-thuong>